

Århus-København: 25 minutter!

LaRouche i Rusland:

Under Beringstrædet

Beringstrædet bliver en del af et gigantisk russisk infrastrukturprojekt, der inkluderer over 6.000 km højhastighedstoglinier, motorveje, olierørledninger, gasledninger, elektricitetskabler, kommunikationslinier med optiske fibre m.m.

Læs side 11

Afsæt Cheney Først

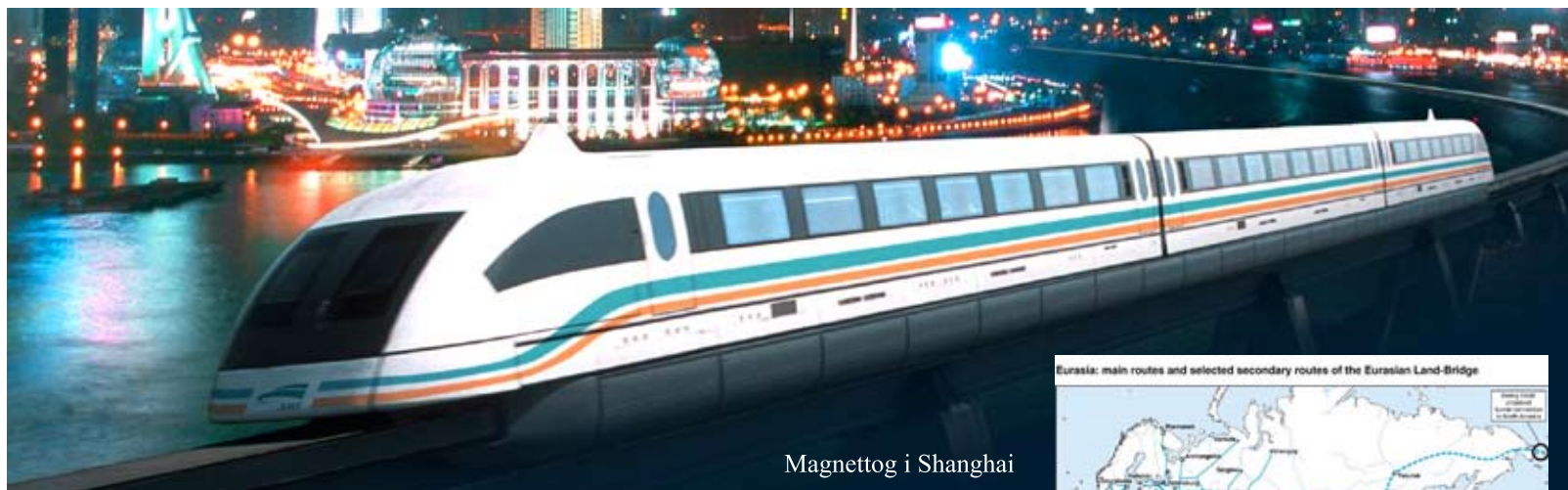
Læs side 5

Al Gore og den globale miljøsvindel

I de seneste måneder har Schiller Instituttet i Danmark, sammen med dets internationale samarbejdspartnere, kørt en kampagne for at afdække, hvad der ligger bag promoveringen af Al Gore og teorien om globale opvarmning.

Læs side 11

Magnettog i Shanghai

I sommeren 2006 udsendte Schiller Instituttet en kampagneavis i 50.000 eksemplarer, hvor vi foreslog etableringen af en magnetsvævetoglinje mellem København og Århus over Kattegat, der kunne reducere rejsetiden mellem Danmarks to største byer til 25 minutter. Det burde være første del af et dansk hurtigtogtnet. Hvis Danmark og Europa

skal spille en ledende rolle i fremtiden, må vi lave de teknologispring nu, der gennem videnskabeligt og teknologisk fremskridt skaber øget velstand i fremtiden. I Asien venter man ikke på Europa. Kina har allerede bygget en maglevlinje og Rusland, Kina og Indien har påbegyndt et tæt økonomisk, teknologisk og videnskabeligt samarbejde.

Den største nuværende fare er, at vi tyr til lappeløsninger og hænger fast i en gammel og utidssvarende teknologi i stedet for at lave det nødvendige teknologiske spring. Som vi gjorde det med skiftet fra hestevogn til tog og med introduktionen af bil og fly.

Vi må vælge: Skal vi være sidst med det gamle eller først med det nye?

Læs side 6-7

LaRouche: Ny firkløveralliance USA, Rusland, Kina og Indien - et samarbejde om infrastruktur og et nyt finanssystem

Franklin D. Roosevelt

Læs side 4 og 10

Lyndon LaRouche

Har Naser Khader konverteret?

Læs side 3

Forsvar Danmarks Velfærd

imod Ny Alliances bagmænd!

I en udtalelse fra den 20. maj 2007 advarer Schiller Instituttets danske formand, Tom Gillesberg, om at den finansielle boble nu brister. Vi må genoplive Franklin Roosevelt-politikken, hvis vi ikke skal have en gentagelse af 30'ernes fascisme.

Under kommunalvalgkampen i november 2005 advarede jeg om, at det kun var et spørgsmål om tid, før boblen bristede. Både den danske boligboble, og det der var endnu værre. At hele det internationale dollarbaserede finanssystem stod for fald. Jeg advarede også om, at

det ville føre til den samme form for fundamentalt opgør, som verden oplevede i 20'erne og 30'erne, og som ledte til 2. verdenskrig. Et valg mellem, på den ene side, at erkende, at de seneste årtiers spekulations- og globaliseringspolitik har spillet fallit, ligesom spekulationsorgiet i slutningen af 20'erne gjorde

det, og at vi derfor må iværksætte Schiller Instituttets forslag om en Franklin Roosevelt-inspireret global opbygningspolitik; eller, på den anden side, at lade de stadig stærkere private finansinteresser styre kursen og blive underlagt et menneskesyn og en politik lig 30'ernes...

H. C. Ørsted

Læs Lederen side 2

Forsvar Danmarks Velfærd

imod Ny Alliances bagmænd!

I en udtalelse fra den 20. Maj 2007 advarer Schiller Instituttets danske formand, Tom Gillesberg, om at den finansielle boble nu brister. Vi må genoplive Franklin Roosevelt-politikken, hvis vi ikke skal have en gentagelse af 30'ernes fascisme.

Under kommunalvalgkampen i november 2005 advarede jeg om, at det kun var et spørgsmål om tid, før boblen bristede. Både den danske boligboble, og det der var endnu værre. At hele det internationale dollarbaserede finanssystem stod for fald. Jeg advarede også om, at det ville føre til den samme form for fundamentalt opgør, som verden oplevede i 20'erne og 30'erne, og som ledte til 2. verdenskrig. Et valg mellem, på den ene side, at erkende, at de seneste årtiers spekulations- og globaliseringspolitik har spillet fallit, ligesom spekulationsorgiet i slutningen af 20'erne gjorde det, og at vi derfor må iværksætte Schiller Instituttets forslag om en Franklin Roosevelt-inspireret global opbygningspolitik; eller, på den anden side, at lade de stadig stærkere private finansinteresser styre kursen og blive underlagt et menneskesyn og en politik lig 30'ernes europæiske synarkisme og fascisme. En verden, hvor nationalstaternes kontrol skal fjernes, så private finansinteresser frit kan plyndre befolkningerne. Nu brister boblen, og vi her i Danmark kommer hurtigt til at skulle træffe skæbnesvangre valg.

Der er glædeligvis en fremvoksende international alliance vi kan samarbejde med om at forhindre en gentagelse af 30'erne. Den tidligere demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche kæmper sammen med sin ungdomsbevægelse en heroisk kamp for at få Cheney afsat med en rigstestssag og få genoplivet Roosevelts økonomiske tradition i USA. Rusland, Kina, Indien og store dele af resten af verden har også klart signaleret, at de er mere end rede til at indgå en alliance med

USA på baggrund af Roosevelt-inspirerede ideer. De vil gerne være med til at etablere et nyt Bretton Woods-finanssystem og igangsætte gigantiske internationale infrastrukturprojekter, som f.eks. bygningen af en jernbaneforbindelse mellem Rusland og USA via en tunnel under Beringstrædet. Projekter der rækker 25-50 år frem i tiden og vil skabe grundlaget for en bedre levestandard for hele befolkningen.

Men både i USA og Europa har det længe gået den forkerte vej. Staternes kontrol er blevet svækket, og private finansinteresser har fået stadig mere magt. Store dele af øko-

nomien er blevet privatiseret, og i globaliseringens hellige navn har internationale hedge- og kapitalfonde har fået lov til hæmningsløst at hærge. Regeringerne i USA og Storbritannien har (desværre med dansk hjælp) ført ulovlige krige. Og under dække af krigen mod terror har man opbygget et politistatsapparat

og omgår systematisk lovens begrænsninger. Medierne, som burde modarbejde denne udvikling, er langt hen ad vejen en lydig medspiller i denne uhyggelige proces, som de var det med bringe Mussolini, Hitler og Franco til magten i 20'erne og 30'erne.

Hvis ikke de europæiske regeringer skifter politik, vil de snart gå under i økonomisk og politisk uregerlighed. Den tyske regering ligger i den grad under for disse finansinteresser, at de ikke tør gå i gang med indlysende økonomiske projekter, som f.eks. tyske magnetsvævetoglinjer og en Femern Bro-forbindelse, og den 6. maj fik det internationale finansielle oligarki så en ny stor fjer i hatten, da det lykkedes at manipulere den franske befolkning til

at vælge Nicolas Sarkozy til fransk præsident.

Sarkozys opgave er med vold og magt at afskaffe den franske velfærds- og socialstat, gennemtvinge begrænsninger i den nationale suverænitet indenfor EU, og samtidig medvirke i skabelsen af en ny koldkrigs-konfrontation med Rusland. Siden Putin kom til magten, er der pågået et russisk opgør med de oligarkiske interesser, der fik lov til at plyndre Rusland under Jeltsin. Han har fået genetableret national suverænitet og etableret et tæt samarbejde med Kina og Indien. Det er baggrunden for det enorme had, private finansinteresser har til Putin, og for den intense mediekampagne, der netop nu køres imod Rusland.

Ny Alliance

Selv om mange måtte mene, at den siddende danske regering har været en loyal medspiller til disse private finansinteresser, er de ikke tilfredse. Derfor støtter de Ny Alliance, der er blevet søsat med den mest velkoordinerede mediekampagne i moderne dansk historie. Man spiller koldt og kynisk på at politikerlede og utilfredshed med regeringen og de andre partier kan få Ny Alliance etableret, så en rabiat politik kan sælges i Naser Khaders joviale indpakning. Man vil have afskaffet den danske velfærdsstat. Hvis ikke danskerne gennemskuer intentionerne bag lanceringen af Ny Alliance, vil vi sammen med resten af Europa gå ind i en blodig og uregerlig tid. Den velfærd vi gennem mange år møjsommeligt har opbygget kan snart blive historisk vragods.

Men det behøver ikke at gå sådan. I takt med at det danske økonomiske boom, der i høj grad har været drevet af et forbrugsboom på baggrund af øget privat gældsætning, aftager, kan staten gå ind med store infrastrukturprojekter, der kan sikre en høj beskæftigelse og samtidigt underbygge fremtidig økonomiske velstand. Vi skal have et dansk magnetsvævetognet, så vi kan rejse fra Århus til København på 25 minutter. Samtidig skal vi samarbejde om bygningen af det eurasisk infrastrukturnet, der går under navnet Den eurasiske Landbro. Så kan vi med tiden »flyve langs jorden«

hurtigt og bekvemt ud til resten af Europa og Asien. Vi skal også investere i en massiv oprustning af det danske hospitalsvæsen og uddannelsessystem.

Vi må ikke lade os forvirre af propaganda i medierne og lade det internationale finansoligarki misantropi sætte dagsordenen, og vi må stoppe den hjernevask, der netop nu foregår under hysteriet om global opvarmning. Påstanden, om at øget atmosfærisk indhold af CO2 forårsager stigende temperaturer her på jorden, kan med de nylige

småsjæle, som blot rager til sig og nasser på naturens rigdomme. Vi er ej heller blot tandhjul, der snurrer rundt i et stort maskineri, for at udvalgte finansinteresser kan høste en profit. Vi er naturens smukkeste skabning, fordi hvert enkelt af os besidder et helt unikt talent, der, hvis det bliver udviklet, beriger verden og menneskeheden. Og vi er først rigtig lykkelige, hvis vi kan yde en indsats, der ikke kun gavner os selv, men er til gavn og nytte for de kommende generationer. Derfor investerer vi i den næste generation

En delegation fra Schiller Institutet havde 12. april foretræde for Folketingets Trafikudvalg. Tom Gillesberg står i midten. Læs mere på side 6.

forskningsresultater fra Danmarks Rumcenter afvises, som uden nogen form for videnskabelig basis. Temperaturudsvingene her på jorden skyldes ændringer i mængden af kosmisk stråling pga. variationer i solens magnetfelt. Hvis vi følger anvisningerne fra FN's klimapanel og vor egen miljøminister, så får det katastrofale konsekvenser for store dele af jordens befolkning. Den økonomiske udvikling, der er nødvendig for at opbygge verden og besejre fattigdommen, vil i stedet forsvinde i lommerne på Al Gore og andre miljøspekulanter på verdens finansmarkeder.

Vores menneskesyn

Vi skal huske, at den absolut vigtigste og mest kostbare ressource vi har, er vores befolkning og dens evne til med videnskabeligt og teknologisk fremskridt at omforme naturen og sikre, at vi kan være flere mennesker, som alle har en højere levestandard. Vi er ikke egoistiske

og fremtidens infrastruktur.

Vi her i Danmark skal ikke marchere med i en ny fascistisk verdensorden. Vi skal ikke erstatte vores velfærdssamfund med en darwinistisk alles kamp imod alle. Vi skal opbygge vort land og vor økonomi, og være med i dannelsen af et nyt Bretton Woods-finanssystem og en ny, retfærdig økonomisk verdensorden. Samtidigt skal vi være en vigtig inspirationskilde for verden rundt om os, som når den danske debat om Schiller Instituttets forslag til et dansk magnetsvævetognet inspirerede folk verden rundt og blev efterfulgt af en genoplivning af diskussion om et gigantisk europæisk-asiatisk-amerikansk infrastrukturnet.

Jeg skal nok gøre min del af arbejdet: Sætte virkelighed på dagsordenen og stille op til næste folketingsvalg. I mellemtiden må du ikke sidde og vente, men komme i gang med arbejdet allerede i dag. Hjælp til med at dele denne avis ud og gå med i Schiller Instituttets kampagne.

Europæisk uregerlighed

Er lanceringen af det ny parti Ny Alliance del af en destabiliseringsproces med paralleller til udviklingen i Europa i 1920'erne og 1930'erne?

Lanceringen af Ny Alliance har på få dage skabt omfattende uro i det danske politiske liv, men det kan blive meget værre efter et kommende folketingsvalg. Socialdemokratiet og Radikale Venstre er under uhørt politisk pres, og selv om det umiddelbart kan ligne en fordel for Anders Fogh Rasmussen, kan det næste folketing blive sammensat, så det nærmest bliver umuligt at danne et regeringsdueligt flertal. Danmark risikerer at falde tilbage til 60'ernes og 70'ernes evige politiske »uregerlighed«. Og samme tendens ser vi i landene omkring os.

I USA har det dramatiske sammenbrud af boligboblen og den hastigt tiltagende økonomiske stagnation sammen med Bush-regeringens bundløse fiasko skabt et politisk

vakuum. De demokratiske ledere i Kongressen i Washington har trods flere mindre forsøg ikke manifesteret sig som et handlekraftigt politisk alternativ til Bush-regeringen, og den fhv. demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche har indtrængende advaret om, at USA risikerer at ende i helt ureglerlige politiske tilstande, hvis ikke vicepræsident Cheney bliver afsat og både demokrater og republikanere meget snart udviser faktisk politisk lederskab og fremlægger løsninger på den økonomiske krise.

Men det lader desværre vente på sig, og LaRouche har også advaret om, at det primært skyldes, at de politiske »kongemagere«, som f.eks. fhv. udenrigsmister George Shultz (der i øvrigt er æresmedlem af CE-

POS' rådgivende komité), der i sin tid skabte det mareridt, der går under navnet George W. Bush og hans regering, nu aktivt modarbejder ethvert tværpolitisk samarbejde, og mest af alt synes at være indstillet på at lade det politiske kaos sprede sig. Shultz og co. vil ikke risikere, at der opstår politiske konstellationer i Washington, der samarbejder med Lyndon LaRouche om at genoplive Franklin D. Roosevelts økonomiske genopbygningspolitik. Så hellere lade USA flyde i kaos og uregerlighed i nogle år.

Samme udvikling breder sig hastigt i Europa. I Øst, hvor de fleste regeringer er yderst ustabile, og i Tyskland, hvor det knager gevaldigt i forbundskansler Angela Merkels koalitionsregering. I Storbritannien

kan overgangen fra Tony Blair til Gordon Brown blive mere turbulent, end de fleste forestiller sig i dag. Og så er der Frankrig.

Med valget af Nicolas Sarkozy til præsident har den franske befolkning, i hvert fald for en stund, sagt farvel til den velfærdsstat, som blev grundlagt og udviklet i tiden efter 2. Verdenskrig af Charles de Gaulle og hans efterfølgere. Sarkozys valgsejr er et tragisk tilbageskridt til den politiske tradition, der styrede

Frankrig under Vichy. Det er den gamle franske »synarkisme«, der nu atter rører på sig. »Synarkisterne« var Napoleons politiske børn, og den europæiske fascisme politiske fædre. Alle ved, hvor brutal Sarkozy kan være, hvis de fattige i Paris' forstæder skulle yde aktiv modstand mod hans kommende politiske reformer. Der vil komme vold, bål og brand i gaderne.

Det vil der også i Tyskland i forbindelse med G8-topmødet i Heili-

Schiller Instituttets kampagneavis nr. 3, sommer 2007.

Udgivet af Schiller Institutet.
Sankt Knuds Vej 11, kld., 1903 Frederiksberg C, tlf: 35 43 00 33.
si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk, fax: 35 43 87 57.
Århus: 21 82 51 14.

Bidrag kan sendes til Giro: 564-8408 eller homebanking: 1551-0005648408.

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.), Michelle Rasmussen, Poul E. Rasmussen, Percy Rosell, Janus Kramer Møller, Feride Istogu Gillesberg.
Oversættelser: Hans Schultz, Malene Westring Sørensen.

Tryk: Dansk AvisTryk
Oplag: 50.000 eksemplarer.

ISSN: 1902-5351

Har Naser Khader konverteret - til en superliberal kapitalistisk kult?

Hvad gemmer sig bag Ny Alliances facade? Hvorfor opstod partiet pludseligt, da Naser Khader (billedet) kom hjem fra en turne blandt de neokonservative højborges i USA? Hvilke kredse står bag den eminente promovring af partiet? Hvorfor bliver det støttet af glødende Ayn Rand-fanatikere? Er det egentlige formål med Ny Alliance at få smadret den danske velfærdsstat?

Ifølge Naser Khaders egne udtalelser til dagbladet *Politiken* fik han ideen til dannelsen af et nyt dansk »midterparti«, mens han var på rundrejse i USA. Og efter beskrivelsen kom det nærmest som en åbenbaring. Han sad en aften og zappede mellem de mange tv-stationer, og på en arabisk-sproget kanal så han pludselig sin partikollega Elsebeth Gerner iført muslimsk hovedtørklæde. Der kom det til ham: Han måtte danne et nyt politisk parti i Danmark.

Den fortælling kan indgå i myten om, hvordan vort lille kongerige blev velsignet med et splinternyt parti i foråret 2007. Men om det også er den fulde sandhed om, hvordan partiet »Ny Alliance« så dagens lys, er en helt anden historie. Ifølge *Berlingske Tidende* og *TV2* kan Elsebeth Gerner i hvert fald ikke finde en eneste international arabisk tv-station, der på daværende tidspunkt skulle have bragt billeder af hende med tørklæde på.

Det var måske også mere nærliggende at se nærmere på, hvad det var for nogle mennesker, Naser Khader omgav sig med i USA, og hvilke politiske kredse han befandt sig iblandt, da han så pludseligt blev »inspireret« til at omrokere hele det danske politiske spektrum. Et sådant kritisk eftersyn blev særdeles aktuelt med meddelelsen om, at investeringsbanken Saxo Bank vil begave Ny Alliance med en million kroner i opstartshjælp. Saxo Bank er i forvejen storsponsor af den ultraliberale tænketank CEPOS og finansierer bl.a. CEPOS' universitet, hvor unge lyse hoveder bliver uddannet til superliberale frimarkedsfanatikere. Bankens stifter og administrerende direktør, Lars Seier Christensen, er glødende tilhænger af den russiskfødte amerikanske »filosof«, romanforfatter og kultfigur Ayn Rand. En passion han deler med flere af de personer og politiske kredse, Naser Khader krydsede på sin vej gennem USA.

Ayn Rand og de neokonservative

Ayn Rands tilhængere ser hende som »kapitalismens filosof«. »Livets mål er simpelthen overlevelse«, lyder bankdirektør Lars Seier Christensens egen opsummering af Rands filosofi i en hyldestartikel i *Berlingske Tidende* den 2. februar 2005. Og med titlen

gendamm i begyndelsen af juni. Hundredvis af voldelige anarkister fra det meste af Europa ventes at sætte Tysklands gader i brand. Nøjagtig som vi så det i København under rydningen af Ungdomshuset på Jagtvej. Faktisk har det fremgået tydeligt af de anarkistiske hjemmesider på Internettet, at kampen omkring Ungdomshuset blot var en kærkommen lejlighed til at få noget »kamptræning« inden det store slag i Heiligheddam.

Så den politiske vold er ved at finde fodfæste i de europæiske storbyer, sådan som man også så det i 1920'erne og 30'erne. Det samme gør den stadig mere hårdhændede politiske reaktion efter krav fra de skrækslagne befolkninger. Derfor valget af Nicolas Sarkozy i Frankrig. Og det er et skræmmende perspektiv, efterhånden som den internationale finanskrisen nærmer sig bristepunktet. Hold A og Hold B er tilsyneladende ved at blive kørt i stilling til en gentagelse af 20'ernes og 30'ernes voldelige politiske reaktion på en global økonomisk nedtur.

- Epimetheus

på hendes første »bestseller« fra 1943, »Kun Den Stærke Er Fri«, kan de fleste fornemme, hvor det bærer hen. I Ayn Rands og hendes tilhængeres øjne er roden til alt ondt velfærdsstaten. Det beskriver Rand med dramatik i sit hovedværk, »Atlas Shrugged«, på dansk »Og Verden Skælvede«, fra 1957, hvor hun også giver et bud på, hvad der sker, når de »stærke og heroiske« mennesker, der holder samfundet i gang, endelig har fået nok og nedlægger deres produktive virke i protest mod velfærdsstatens kvælende godgørenhed.

Joh, man skimter baggrunden for bankdirektør Lars Seier Christensens begejstring for Ny Alliances forslag om en flad skat på 40 procent. Velfærdsstaten vil i hvert fald blive reduceret til noget, »stærke og heroiske« mennesker sagtens kan vriste sig fri af.

I juni 2006 stod Saxo Bank som vært ved et møde i Gentofte, hvor hovedtaleren var Yaron Brook, direktør for Ayn Rand Institute i Californien. Brook tilhører den yderste højrefløj blandt amerikanske neokonservative, og han har længe været fortalende for særdeles hårdhændede metoder overfor den »islamiske trussel«. I et interview på den konservative tv-kanal FOX News i december 2004 sagde han bl.a.: »Jeg så gerne, at USA jævnedes Falulah med jorden og fortalte irakerne, at hvis I støtter oprørerne, vil I hverken have skoler eller moskeer at gå i«. Og under en gæsteforelæsning på universitetet UCLA i Los Angeles i oktober sidste år insisterede han på, at man kun kan besejre islamiske totalitære regimer ved at »dræbe hundrede tusinder af deres tilhængere«.

I oktober 2006 var Yaron Brook og hans Ayn Rand Institute værter for en konference på Tufts Universitet i Boston, Massachusetts, med overskriften: »Islam og 'Krigen mod Islamisk Totalitarisme'«. Blandt talerne så man Jyllands-Postens kulturredaktør Flemming Rose, der netop var blevet verdensberømt for sin rolle i Muhammed-krisen, og Roses gamle ven, den neokonservative bannefører Daniel Pipes. Pipes er ledende medlem af den gamle »koldkrigstænketank« »Komiteen angående den nærværende Fare«, som behændigt har erstattet sit gamle fjendebillede af Sovjetunionen med et lige så skræmmende ditto af islam.

Naser Khader lagde også sin vej forbi Tufts Universitetet på sin rundtur i USA her i foråret. Den 27. april var han blandt talerne på en konference med titlen »Islam i Demokratiske Samfund«, arrangeret af den konservative tænketank The Hudson Institute i Washington. Tilbage under Den kolde Krig var det The Hudson Institute, der under Herman Khans ledelse, promovrede forestillingen om, at USA kunne føre »begrænsede« atomkrige rundt om på kloden. I dag inkluderer instituttets stab af seniorforskere blandt andre Laurent Murawiec, der blev fyret fra

sin post i en anden tænketank, Rand Corporation, i august 2002, da han, på en lukket konference arrangeret af Bush-regeringens neokonservative rådgiver Richard Perle, i ramme alvor foreslog et militært angreb på Saudi-Arabien.

Naser Khaders nye venner

Men Naser Khader har tilsyneladende fundet sig til rette blandt de neokonservative politiske kredse i USA. Hans besøg blev genstand for en del opmærksomhed i de amerikanske medier. Dels fordi han indtager en hovedrolle i en dokumentarudsendelse med titlen »Islam versus Islamister: Stemmer fra Det muslimske Centrum«, der skulle have haft premiere på USA's eneste landsdækkende offentlige tv-kanal PBS i begyndelsen af maj. Og mest fordi premieren blev aflyst.

PBS' ledelse ville simpelthen ikke lægge navn til den udgave af udsendelsen, som var blevet instrueret og produceret af Martyn Burke, Alex Alexiev og Frank Gaffney Jr. Efter terrorangrebene den 11. september 2001 blev PBS presset af kredsene omkring

I midten den liberalistiske kultfigur Ayn Rand flankeret af to Naser Khaderstøtter: Frank Gaffney Jr. (tv) og Saxo Banks Lars Seier Christensen. Er Naser Khader konverteret til Ayn Rand-kulten?

vicepræsident Dick Cheney til at give de konservative politiske kræfter i USA mulighed for at beskrive »verden som de ser den« i en række udsendelser med fællestitlen »USA ved en Korsvej« (PBS har, som de fleste skattebetalte offentlige tv-kanaler, ellers ry for at være »venstreorienteret« -red.). Men ledelsen på PBS forlangte redaktionelle ændringer i den sidste version af udsendelsen, og det ville Burke, Alexiev og Gaffney ikke gå med til, og så blev premieren aflyst.

Khaders nye ven, Frank Gaffney Jr., er skribent for Moon-sektens flagskib, den stærkt konservative avis *The Washington Times*, og direktør for en af de mest rabiate tænketanke i Washington kaldet »Center for Sikkerhedspolitik«. Allerede i 1998 var Gaffney medunderskriver af en appel til daværende præsident Bill Clinton om at i værksætte et »præventivt« militærangreb på Irak. Chefen for Gaffneys militærkomité er den pensionerede general Paul E. Vallely, der ofte træder frem på skærmen i *FOX News* som ekspert i militære spørgsmål. I et interview den 15. august 2005 sagde Paul Vallely om den voksende konflikt mellem Islam og Den vestlige

Verden bl.a.:

»En anden ting, vi arbejder på nu, er en atomafskrækkelse overfor det radikale Islam, meget lig den vi havde under Den kolde Krig, hvor vi sagde til russerne, at hvis I af-fyrer så meget som en enkelt [atomraket], så bliver ti af jeres byer udraderet, o.k.? Vi må på en eller anden måde fortælle det radikale Islam, at er der bare det mindste tegn på, at blot en enkelt atombombe har fundet vej til USA, så vil Mekka og Medina blive til sand. Der vil aldrig igen komme en hajj. Og de skal jo gennemføre mindst en hajj i deres levetid (siger han grinende). Ikke at vi ville gøre det, men faktum er, at vi bliver nødt til at indgyde Guds frygt i dem«.

Det er altså tonen i det politiske selskab, som Naser Khader omgav sig med i USA, da han fik ideen til et nyt parti i Danmark. Men det stemmer rigtigt dårligt med hans fortælling om, hvordan Ny Alliance blev dannet. Til *Politiken* sagde han jo nemlig: »Derovre sidder jeg så en aften og zapper rundt på tv-kanalerne, hvor jeg kommer forbi en arabisk kanal, hvor jeg ser Elsebeth med tørklæde. Jeg blev så vred. Jeg skrev en mail med det samme, fordi jeg var så rasende. Og da Gitte Seeberg samtidig var blevet vred over, at Søren Krarup sammenlignede tørklædet med hagekorset, så satte det selvfølgelig skub i tingene«. ... Jamen, hans nye ven Frank Gaffney Jr. og kredsene omkring ham er leveringsdygtige i udtalelser, der sagtens kan slå alt, hvad Søren Krarup og Pia Kjærsgaard fra Dansk Folkeparti kan diske op med. Men dem har Naser Khader ikke fundet anledning til at lægge afstand til. Det stemmer dårligt med Ny Alliances profil som et »midterparti«. Og det er der også andet, der gør.

Politik for de »stærke og heroiske«

De tre partistiftere, Naser Khader, Gitte Seeberg og Anders Samuelsen, har ved enhver given lejlighed understreget, at Ny Alliances skal være et social-liberalt midterparti.

Men så slap det første punkt fra det endnu ikke-eksisterende parti-program ud til offentligheden: »40 procent skat til alle«. Det måtte Anders Samuelsen hurtigt rette til 42 procent, »en gang i fremtiden«, som Khader tilføjede. Men katten var altså sluppet ud af sækken, og partistifter Samuelsen måtte

overfor dagbladet Børsen også forsikre, at Ny Alliance ikke vil blive den forlængede parlamentariske arm af CEPOS. Javel, hvad så med at Ny Alliance skal være Ayn Rand-kultens politiske platform?

Det forventer i hvert fald medstifter af Saxo Bank, Kim Fournais. Det fremgik med al tydelighed af en kronik, han skrev i *Berlingske Tidende* den 17. maj. Anders Fogh Rasmussen har »gjort det godt«, men han har endnu ikke leveret varen: Et frontalangreb på velfærdsstaten. Fournais skrev bl.a.: »Jeg anerkender fuldt ud regeringens resultater. Men nu må vi videre, og Ny Alliance kan meget vel blive den medicin, der får regeringen ud af respiratoren og får den tilbage på reformkursen. For der er brug for reformer i et land, hvor over 900.000 mennesker lever af overførselsindkomster«.

Med henvisning til journalist Ole Birk Olesens såkaldte debatbog »Taberfabrikken«, som Saxo Bank har sponseret, fortsatte direktøren: »Bogen viser, at det er velfærdsstatens skyld, at eksempelvis indvandrerne ikke er i arbejde. Velfærdsstaten forhindrer med sine

Fortsættes på side 9

Lyndon LaRouche:

Verden har brug for et nyt finanssystem nu!

Oversat af Malene Westring Sørensen

Det følgende er en oversættelse af en webcast med den amerikanske økonom og tidligere demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche. Webcasten fandt sted i Washington den 1. maj 2007. Efter talen var der en lang række ekstra spørgsmål, der sammen med talen kan ses og læses på www.larouchepac.com.

For mange rundt omkring i verden, og især for folk i USA, vil det, jeg nu skal til at forklare, og som vil blive fulgt op af en præsentation, være svært at tro på. Det er ikke desto mindre sandt alt sammen, og jeg vil udpege nogle ting, som nogle af jer måske ikke havde taget med i jeres betragtninger, eller som I måske ikke vidste om verdenssituationen. En mangel, som kunne være årsag til, at I ville tvivle på det, jeg nu vil fortælle jer.

Situationen er således, at det nuværende finans- og betalingssystem er så håbløst bankerot, at der ikke længere er nogen måde, hvorpå det i sin nuværende form nogensinde kunne komme tilbage eller kunne overleve. Det er slut. Det centrale spørgsmål om penge – pengenes værdi – bliver nu draget i tvivl af enhver, der ved, hvad der foregår.

Det der skal ske, og det skal ske hurtigt, hvis civiliseret liv på denne planet skal fortsætte, er, at USA sammen med Rusland, Kina, Indien og andre lande må indgå i en aftale om at etablere et nyt internationalt valutasystem, som i sit koncept er baseret på Franklin Roosevelts lancering af Bretton Woods-systemet i 1944-1945. Det må ske, og det kan ske. Rusland har adskillige gange igenem Putin og andre (og jeg har haft nogle væsentlige undersøgelser på området) givet udtryk for deres interesse i et samarbejde med USA.

Måske ikke lige med de hofnære, der for tiden sidder i Washington i det Hvide Hus og lignende steder, men de har sendt et signal om, at de ønsker at etablere et nyt forhold til USA, anderledes end det vi har lige nu; at de har til hensigt at bringe Rusland, Kina, Indien, USA og andre nationer sammen i specielle handels- og udviklingsaftaler, som vil betyde en øjeblikkelig fastlæggelse af et nyt internationalt finanssystem. Dette er modelleret på intentionen bag de internationale aftaler, som Franklin Roosevelt søsatte i 1944-45 for tiden efter 2. Verdenskrig.

Dette er nu den eneste mulighed for menneskeheden. Tidsrammen er snæver. Dette er ikke noget vi kan tage os af i 2009, eller i 2008, dette skal ske øjeblikkeligt; fordi hele systemet er håbløst bankerot. Det bliver holdt sammen med knappenåle og tyggegummi – jeg ved ikke, hvis tyggegummi det er, men det er den type, der sidder fast under stolene ... tjek lige jeres sæder for tyggegummi.

Okay, det der er sket, er, at systemet i sin daværende form gik bankerot i oktober måned 1987 – med det oktoberkollaps af USA's finans- og betalingssystem, som jeg allerede tidligere samme år havde haft privilegiet at forudsige. Kollapset fandt sted og er sammenligneligt med begyndelsen til Hoover-

depressionen i 1929.

Det der så skete var, at en fyr ved navn Allan Greenspan, som ikke ligefrem er kendt for sin tydelige tale, bekendtgjorde, at siden han nu var udpeget til at tage over som chef for finanssystemet, Federal Reserve-systemet [den amerikanske centralbank], så skulle Paul Volker, der stadig var føderalbankchef, og de andre bare holde fingrene væk. »Rør ikke ved noget!! Jeg er på vej!«, sagde han, »bare vent, jeg fikser det«. Og så igangsatte han det vildeste svindelnummer, man overhovedet kan forestille sig. I stedet for at indse, at vi allerede havde bevæget os ind i en økonomisk depression a la 1929, holdt man systemet kunstigt i live med en politik, som senere er blevet kaldt »en Mur af Penge«-politik. En mur af kunstige penge, hele tiden flere og flere, ikke i form af trykte pengesedler, men i form af elektroniske fantasier; aftaler baseret på absolut intet.

To begivenheder var altafgørende; den ene var, at man forvandlede [de halvoffentlige realkreditforeninger –red.] Fanny Mae og Freddy Mac, og lignende institutioner, til rene finansieringsmekanismer, med udgangs-

de ind, man kunne få penge alle steder fra, for mindre end intet! Vi havde et eksempel på det her i Virginia, et firma kaldet »Winstar«, som man bare hældte penge i, og der blev aldrig produceret noget som helst! Bestyrelsen inkasserede enorme lønninger, de producerede aldrig en pind! Og så på et tidspunkt gik det ad Pommern til, og folk flygtede i alle mulige og umulige retninger. De tog deres vanvid og stak af. Et typisk eksempel.

I 2000, under præsidentvalgkampagnen, hvor Al Gore aspirerede (eller hyperventilerede... han burde se sin doktor), forandrede systemet sig, og ind kom Bush-administrationen. Bush selv anede ikke, hvad der foregik, han var ikke andet end Dick Cheney's nikkedukke. Og man tog nye drastiske skridt – især var krigsplanerne for alvor kommet på bordet. Beslutningen om at gå i krig blev ikke taget efter 11. september 2001, den var allerede taget lige fra begyndelsen. Nogle af jer husker måske, at jeg åbent advarede om, at vi kunne forvente noget i retning af det, Hermann Göring foranstaltede i februar 1933 [se boks], på et tidspunkt hvor Hitler netop var blevet valgt til kansler, og alle lo ad ham og sagde: »det fjols er hurtigt ude igen«. Men Göring satte ild på Rigsdagen, parlamentsbygningen i Tyskland, og samme nat udstedte den selv samme fyr [nazisternes kronjurist Carl Schmitt –red.], som er ophavsmand til The Federalist Society her i USA, et dekret, under hvilket Hitler blev givet diktatorisk magt. Og han fastholdt og forøgede den magt

historiske tradition, og Felix Rohatyn, som også kvalificerer sig som nazi-bankier, gennemførte regeringen en politik, som i bund og grund var en diktatorisk politik! Den 11. september 2001 var et kupforsøg. Det lykkedes dem ikke at gå hele vejen, de etablerede kvasi-diktatorisk magt under Cheney og co.'s kontrol, og det har været USA's historie fra dengang til nu.

Cheney selv er imidlertid ikke så vigtig, han er stort set bare en værdiløs bølge. Han er et ødelagt levn fra et mislykket rugby-hold, han har tyngden, men ikke hjernen, der følger med til den kvalifikation. Engang var han montør ved et telefonfirma, men de nægtede at lade ham klatre nogen steder hen, fordi de var bange for, han ville falde ned og brække et eller andet. Så han er ikke ligefrem det store talent. Faktisk er han ejet af sin kone, som har ham som en slags maskot. Han står lænket udenfor hele natten, undtagen ved to lejligheder, hvor han hjalp til med at skabe to døtre. Fyren har ikke nogen hjerne, han er en tyvagtig stødder! Han er en mafiainkassoagent; det er, hvad han er.

Men han arbejder for en gruppe bankfolk og andre forbundet til George Shultz, der ikke kun har indflydelse i USA, men er en international figur. Og magtcentret ligger ikke i USA, det ligger i London, hvor Al Gore faktisk taget er en trofast indbygger for tiden. Om ikke andet kan han kaldes en britisk agent. Han arbejder officielt som agent for den britiske regering og for det britiske kongehus – hans titler kommer delvist fra prinsen af Wales, prins Charles. Den politik, han propaganderer for, kommer fra Storbritannien, ikke fra USA. Det er den slags ting, vi er vidne til.

Den »gyldne generation«

Så, et diktatur blev bragt ind i USA, ikke ét etableret ved lov, men et diktatur i form af en administration, som faktisk taget har handlet som et sådant. Og her har vi en hel generation, »baby boomer-generationen« [de store efterkrigsår], som kom til verden mellem 1945 og 1957 – eller rettere 1956. Det er en helt specifik generation, som blev hjernevasket på en helt specifik måde – det var dem, der gik med hvide skjorter, ikke blå. De, der bar blå skjorte, dvs. arbejderne, var ikke som de »hvide« funktionærer. »Hvidskjorterne« blev til »vi er de vidunderlige«-generationen. De fik at vide om og om igen, at »vi er vidunderlige, vi er ikke som arbejderbørnene, vi er vidunderlige! Vi skrider fremad og stiger opad. Vi vil få magten! Dette var perioden med myten om »flipproletarerne«, med »firmamænd«. Og disse »firmaets mænd«, som arbejdede for de store koncerner, sagde »vi skal styre hele verden«!

Og så i februar 1957 oplevede vi en dyb konjunkturaftatning, som fortsatte indtil 1961. Det blev enden på »baby boomernes« dominans. Men en særlig ideologi havde smittet af fra familierne og sat sit præg på børnene født imellem 1946 og 1956, som blev

fra februar 1933 helt frem til sin død. Og I ved alle, hvad udkommet blev.

Så det, vi kalder »11. september«, var en lignende begivenhed. Den nye administration havde fået magten. En administration, som var stykket kunstigt sammen af mudder eller en eller anden endnu mindre tiltalende substans, af George Shultz [der er æresmedlem af den danske tænketank CEPOS' rådgivende komité], manden, der havde bragt Pinochet til magten i Chile, og under hvis ledelse fra Chile »Operation Kondor« blev gennemført i Sydamerika, et massebord i bedste nazi-stil.

Og denne type regering, under ledelse af Shultz, der repræsenterer præcis denne

Kinas præsident Hu Jintao, Ruslands præsident Vladimir Putin og Indiens premierminister Manmohan Singh.

punkt i realkreditlånbaserede værdipapirer, de såkaldte »mortgage backed securities«, MBS, og en komplet vanvittig spekulation i disse MBS'er begyndte.

Den anden ting, som startede især omkring det tidspunkt, hvor Bill Clinton blev taget i ed, var udstedelsen af et hav af penge, og denne mur af virtuelle penge strømmede ind i såkaldt computerteknologi og nye programmer til »informationssamfundet«.

Som I ved, bristede boblen i år 2000, især i foråret og sommeren 2000, mens præsidentvalget stod på og ingen tog notits af virkeligheden. Det var den såkaldte »Y2K-boble«, »årtusindeskifte-boblen«. Pengemuren fosse-

kendt som 68-ideologien. Disse børn hadede arbejderklassen, de hadede fabriksarbejdere, de hadede landmænd, hadede ingeniører, de afskyede videnskab og de var fast besluttede på at skabe et paradys, hvor ingen af disse ting eksisterede. Især i 80'erne, i løbet af den periode hvor min generation begyndte at dø ud, fik de mere og mere indflydelse, og de brugte denne indflydelse til at lukke industrien ned. De gjorde helt vanvittige ting for at stoppe det teknologiske fremskridt. De ødelagde vores landbrug, de lukkede vore fabrikker, de ruinerede vore arbejdere. De ødelagde alting; og så kaldte de sig selv »den gyldne generation«!

68'ernes såkaldte revolution var i virkeligheden ikke andet end et produkt af dette efterkrigsfænomen – skabt af folk, som havde Franklin Roosevelt, og som ønskede at destruere USA. Det kunne ikke helt gøres på én gang, men efter mordet på Kennedy og lanceringen af krigen i Indokina, lykkedes det skridt for skridt, ved at udnytte denne nu voksne generation som ram-buk. I løbet af foråret, sommeren og efteråret 1968 så vi i gaderne i USA, hvordan denne generation blev brugt til at udløse en kulturrevolution. Her lå hemmeligheden bag USA's selvdestruktion.

Hvad var det, de gjorde, 68'erne? Først og fremmest havde de et klasseinstinkt de rettede imod arbejdere, landmænd og videnskabsfolk i USA. Disse grupper var afskyet af 68'erne. Herved skabte de en splittelse i Det demokratiske Parti. Partiet havde ellers haft sin base blandt landbrugsfolk, arbejdere og lignende. 68'erne var imod det – i venstrefløjens navn! Men venstrefløjen var i virkeligheden langt til højre! De var børn af de selv samme typer, der skabte Hitler tilbage i 20'ernes og 30'ernes Tyskland.

Så de splittede Det demokratiske Parti og bragte en potentiel fascistisk bevægelse til magten via en amerikansk præsident, Richard Nixon. Nixon i sig selv var ikke problemet, han var blot et instrument, et udtryk for problemet. Han var ikke sygdommen, men bæreren af den. Og han vidste ikke engang, hvad han fejlede!

Alt dette var et produkt af det, Eisenhower døbte det »militær-industrielle kompleks«, den kombination af kræfter, der – med »baby boomernes« hjælp, med 68'ernes hjælp – havde overtaget nationen! De havde en ødelagt opposition, der ikke udelukkende var forbundet til Det demokratiske Parti, men hvis hårde kerne fandtes i Det demokratiske Parti som Franklin Roosevelt-traditionen, hvilket også blev bekræftet af John F. Kennedy, da han var præsident. Det blev ødelagt.

I tiden der fulgte, er de, som tilhører indkomstskalaens nederste 80%, og den tradition, deres livsbetingelser afhænger af, systematisk blevet ødelagt. Forsøget på at ødelægge den offentlige sygesikring og den succesrige ødelæggelse af sundhedsvæsenet osv. er alt sammen resultater af processen. Vi har i bund og grund et fascistisk regime i USA i dag, som går under navnet »Bush-regeringen«.

Men vi har også en revolte i gang imod dette regime, som er ledet af generationen af unge mellem 18 og 35. Det er her oprøret finder sted, instinktet er der. [...] Vi var vidner til et eksempel på det i sidste uge i Californien, da en situation udfoldede sig omkring spørgsmålet om afsættelsen af Cheney [se boks]. Lige siden demokraterne overtog Kongressen, har der overalt i landet kørt en kampagne for at blokere ethvert forsøg på at afsætte Dick Cheney. »Ja, ja, vi gør det, så snart valget i 2008 giver os magten. Vi overtager det Hvide Hus i januar 2009, og så løser vi alle problemerne«. De når aldrig så langt. Sådan som tingene står nu, vil vi slet ikke have en regering, når vi når til januar 2009. Det er her, problemet ligger.

Vi må træffe en beslutning

Så hvis USA skal overleve, eller rettere - hvis verden skal overleve - bliver vi nødt til at skille os af med det problem. Vi er nødt til at være konsekvente. Det er ikke et spørgsmål om at vælge en af to muligheder. Du har ikke noget valg. Du kan vælge én vej, eller du bliver automatisk ført ad den anden. Enten vælger du at skille dig af med Dick Cheney og alt, hvad han står for, eller også ender du med at gå den anden vej. »Se, mor, der er ikke noget USA mere«, »se, alle I, der observerer USA, ingen verden længere!«.

For sagen er, at den amerikanske dollar, trods alle dens problemer, stadig er hele verdens reservevaluta. Hvis dollaren kollapse, står man med en kaotisk kædereaktion, der vil brede sig over hele verden. Man står med et handelssammenbrud – et kollaps af alle finansielle værdier – og det betyder, at hele verden vil synke ned i, ikke en depression,

på... at det er sådan, verden skal se ud. De tror på paradys, ... selv hvis det er helvede. Så længe de kører showet, eller i det mindste har visse privilegier. Men det vil aldrig fungere. Hvad den her fyr skriver i CFR's magasin »Foreign Affairs« er et stykke velformuleret idioti! Det er nationalt selvmord! Det er globalt selvmord! Han foreslår, at tre – stort set privatkontrollerede – valutaer skal regere verden.

Hvad med dollaren? Hver eneste værdi i verden er i dag fastsat gennem dollarens rolle og af dens forpligtelser som reservevaluta. Hvad sker der med Kinas aktiver og værdier, hvis dollaren kollapse? Boom! Hvad sker der med aktiverne i Indien? Boom! Hvad sker der med Europa, hvis dollaren kollapse? Boom! Hvad sker der med USA og enhver anden del af verden? De går med ned. For uden en stabil valuta når man handler, uden en værdimålestok, kan man ikke opretholde systemet. Og

IMPEACH CHENEY FIRST

Den 20. april vedtog delstaten Vermonts senat en resolution med krav om en rigsretssag imod både præsident Bush og vicepræsident Cheney.

Den 24. april indleverede Dennis Kucinich, medlem af Repræsentanternes Hus og demokratisk præsidentkandidat, officielt en resolution til vedtagelse i Den amerikanske Kongres, der indeholdt tre anklager imod vicepræsident Dick Cheney med krav om en rigsretssag. 1&2) At vicepræsidenten manipulerede indsamlingen af efterretninger og løj overfor nationen med en påstand om, at Irak besad masseødelæggelsesvåben, og at Irak havde forbindelser til terrororganisationen al-Qaida og 3) at vicepræsidenten »åbent har truet med aggression imod Den iranske Republik, uden at der foreligger nogen konkret trussel imod USA«.

Kucinich understregede vigtigheden af, at kongressen langt om længe griber ind overfor Cheneys omfattende magtmisbrug, og til CNN forklarede han, at forslaget om en rigsretssag fremlægges nu, fordi der er en stadig voksende fare for, at Cheney trækker USA ind i en ny krig mod Iran.

Den 27.-29. april afholdt Det demokratiske Parti i Californien sit årlige delstatskonvent. Bag kulisserne udspandt der sig et drabeligt slag omkring Kucinich' resolution for en rigsretssag. Repræsentanter for det nationale lederskab i Washington kæmpede desperat for at forhindre, at den gigantiske lokalafdeling vedtog at støtte kravet om en rigsretssag. Men repræsentanter for LaRouches Ungdomsbevægelse, LYM, kæmpede indædt sammen med Kucinich' kampagnestab for at holde en støtteresolution på afstemningslisten. På opfordring fra Kucinich' kampagnestab stillede LYM sit 40 mand store kor op i mødelokalet, da resolutionskomitéen skulle træffe den endelige afgørelse om hvilke forslag, der ville blive fremlagt til afstemning. Til tonerne fra Beethovens kanon »In Arm der Liebe«, med en satirisk tekst om Cheney, fik LYM-koret alles udelte opmærksomhed. Og det lykkedes. Konventet vedtog en resolution, der opfordrede kongressen til at inkludere muligheden af en rigsretssag imod vicepræsidenten blandt de foreslåede tiltag overfor Bush-regeringens magtmisbrug.

LYM's fremtrædende rolle på delstatskonventet blev også afspejlet i det faktum, at Quincy O'Neal, formand for Det demokratiske Partis FDR Mindeklub i Los Angeles og ledende LYM-medlem, blev valgt til vicepræsident for den Afro-Amerikanske Caucus, og Wynneal Inocentes fra LYM blev valgt som korresponderende sekretær for den Filippinsk-amerikanske Caucus.

Den 28. april blev der i mere end 100 byer rundt om i USA afholdt demonstrationer og politiske manifestationer med krav om en rigsretssag imod vicepræsident Cheney. Samme dag sikrede lederen af LaRouches politiske aktionskomité i delstaten Louisiana, Fred Huenefeld, at den lokale eksekutivkomité i Det demokratiske Parti enstemmigt vedtog en resolution med krav om en rigsretssag mod vicepræsidenten.

Den 28. april skrev fhv. senator George McGovern en kronik med det samme krav i The Houston Chronicle. Den 29. april bragte det ledende demokratiske medlem af kongressen John Murtha kravet om rigsretssag op på det landsdækkende tv-program »Face the Nation«. Og den 2. maj meddelte to demokratiske medlemmer af Repræsentanternes Hus, William 'Lacy' Clay fra Missouri og Janice Schakowsky fra Illinois, at de stiller op som medunderskrivere af Dennis Kucinich' resolutionsforslag.

men en finansiell og økonomisk ny mørk tidsalder, der er sammenlignelig med det, der skete i midten af det 14. århundrede.

Så det er grunden til, at vi øjeblikkelig må tage de forholdsregler, der kan forhindre det forestående kollaps. Et kollaps, der ville bringe en ny mørk tidsalder med sig, hvis det skete nu. Det vigtigste lige nu er, at vi redder dollaren som reservevaluta. Hvis ikke, går hele molevitten nedenunder og hjem.

Der er imidlertid mange i topositioner, som ikke er enige med mig. De påstår, de har en idé til et »system«, som kan erstatte USA og den amerikanske dollar – hvilket naturligvis er lige præcist det, de ønsker. Tag f.eks. den her fyr Benn Steil fra [den indflydelsesrige tænketank -red.] Council of Foreign Relations (CFR). Fyren er en idiot, men han er en velinformeret idiot! Han er et fjols, fordi han forsøger at redde det system, han godt kan lide. Men det system, han kan lide, kan ikke reddes! Det system, som institutioner som CFR foreslår, vil aldrig kunne fungere, det er allerede færdigt!

Men de tror på det! De tror på det! De tror

fungere. Fordi hele verden i dag er holdt sammen af USA's gæld. Så hvis man ikke kan forsvare USA's position som en gældsnation, vil hele verden gå ned sammen med USA.

Derfor, hvis man har vanvittige ideer, som ham Steil fra CFR... – hvorfor kommer han egentlig frem med disse ideer lige nu? Ikke fordi han ved, hvad han fortager sig, men fordi han er desperat. Han er blevet udpeget til at bringe beskeden: »Gisp, gisp, vi sænker dollaren, gør vi! Jep, det er godt. Vi har brug for en ny valuta, gisp.« Eller hvad? Han stønner og puster! Han er ligesom en eunuk, der sukker efter et seksuelt forhold! Han har intet andet at drømme om.

Men, hvis folk tror på ham og på andre, der er ligesom ham, så går vi alle sammen ad helvede til i mindst et par generationer, og befolkningstallet på denne planet vil falde fra de nuværende over seks milliarder til under én. Det vil ske i løbet af meget kort tid. Hele sprogkulturer vil forsvinde i en sådan mørk tidsalder: Al Gore har allerede foreslået at udslette det meste af Afrikas befolkning med sin politik. Det her vil være konsekvensen.

Så derfor, enhver nation, som er ved sine fulde fem, og enhver borger, som er informeret og mental sund, vil forstå, at det er nødvendigt at forsvare dollaren som en reservevaluta. Systemet er bankerot. Det, vi må gøre, er at erklære det internationale finanssystem konkurs, og lade regeringer beslutte, hvad der skal gøres ved det.

Regeringerne må sørge for, at det, der skal betales, bliver betalt, og det, der må holdes i gang, fortsætter. Pensioner vil fortsat blive udbetalt. Der vil fortsat blive investeret i produktive virksomheder. Afbetalinger på hele kategorier af udestående værdipapirer vil enten blive suspenderet eller helt annulleret. F.eks. bør al »spillegæld« blive strøget lige nu og her. For det er ingen investering: Spilrepræsentanter ikke nogen værdi, så stryg gælden. Denne type spillegæld repræsenterer i den ene eller den anden form den største del af verdens gæld lige nu. Derefter må der ved hjælp af regeringsmagt opnås handels- og kreditaftaler, som ikke kun vedligeholder den nuværende fysiske økonomiske aktivitet, men som samtidigt forøger den.

Regeringen må tage styringen

Der er flere ting, som må gøres. For det første er vi nødt til at sætte en stopper for den ødelæggelse af USA's økonomi, som har været i gang siden 1971. Vi har ødelagt hele industrier. Vi er et »postindustrielt« samfund. Vi er afhængige af produkter, der produceres i andre dele af verden. Vi tjener ikke vort eget brød. Vi pantsætter alt for at købe de ting, vi ikke selv producerer. Og gældsætningen vokser. Vores sundhedsvæsen forsvinder, vore fabrikker er på retur, vores landbrug er døende. Landbruget er blevet omdannet fra at være en fødevarerkilde til at være en etanolkilde osv.

Dette er grunden til, at regeringen må tage styringen, på samme måde og under samme forfatningsmæssig autoritet, som Franklin Roosevelt gjorde det tilbage i 30'erne. Det arbejde, der skal gøres i dag, er større, end det Roosevelt stod overfor – det indrømmer jeg – men de samme principper vil fungere. Det er forfatningssikrede principper – ikke vilde juridiske opfindelser. De går tilbage til principperne bag Det amerikanske System, sådan som Roosevelt forstod dem, og med hvilke han op gennem 30'erne med held omdannede en bankerot nation. De forenede Stater, og på mindre end et årti skabte den magtigste produktive kraft, verden nogensinde havde set! En produktiv magt, som reddede verden fra nazismen, som reddede verden fra konsekvenserne af nazismen.

Det Roosevelt gjorde, skabte potentialet til at befri verden fra kolonisering. Han åbnede op for muligheden for at etablere en

Århus-København

En delegation fra Schiller Instituttet havde den 12. april 2007 foretræde for Folketingets Trafikudvalg for at præsentere et forslag til bygningen af en dansk magnettoglinje mellem København og Århus som starten på et dansk højhastighedstognet. Sammen med talen blev vist en power point præsentation, der kan hentes på: www.schillerinstitut.dk/folketinget_12_april_2007.ppt

Goddag, jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark.

Først vil jeg gerne takke Trafikudvalget for at modtage vor delegation med så kort varsel.

I sommeren 2006 udsendte Schiller Instituttet en kampagneavis i 50.000 eksemplarer, hvor vi foreslog etableringen af en magnetisvævetoglinje mellem København og Århus over Kattegat, der kunne reducere rejsetiden mellem Danmarks to største byer til 25 minutter. Det burde være første del af et dansk hurtigtognet. For et par uger siden fik forslaget så en del pressedækning.

Et sådant dansk magnetisvævetognet bør være med i Infrastrukturkommissionens og Folketingets planer for den fremtidige danske infrastruktur, og vi er derfor her i dag for at opfordre Trafikudvalget til at bestille et officielt studie om sagen.

Et dansk magnetognet vil senere hen blive koblet på et internationalt net, der med tiden vil dække Europa fra nord til syd og række hele vejen over til Asiens østkyst, som foreslået af den amerikanske økonom Lyndon LaRouche under navnet Den eurasiske Landbro. Magnetisvævetog er allerede nu i daglig drift mellem Shanghai og Shanghai lufthavn, med en tophastighed på 431 km/t.

Magnetisvævetoglinjen Århus-København over Kattegat bør etableres nu fordi:

1) Reduceres rejsetiden mellem Danmarks to største byer til 25-40 minutter, vil de blive et sammenhængende økonomisk væv, og gennem øgningen af befolkningstætheden kan vi høste store økonomiske fordele. Som Øresundsbroen allerede har vist gennem en integrering af Malmø og Skåne i hovedstadsområdet økonomiske liv. Effekten af at forbinde København og Århus vil blive langt større på både det økonomiske område som på arbejds-, forsknings-, uddannelses-, sundheds- og kulturområdet. Trafikspringet efter Storebæltsbroen vil blive overgået mange gange med

denne nye forbindelse. Forbindelsen bør efterfølgende forlænges til Aalborg og udvikle sig til et nationalt hurtigtognet.

2) Med et teknologispring til magnetisvævetog er toget hurtigere, lettere og billigere at benytte end bilen, og togtrafikken dermed for alvor konkurrencedygtig. Et maglevnet vil også – på grund af den høje hastighed – have en næsten ubegrænset kapacitet, der rækker langt ind i fremtiden. Magnetisvævetog har også et lavt energiforbrug til gavn for samfundsøkonomien.

3) Et europæisk maglevnet er hurtigere og mere samfundsøkonomisk end fly, og vil bringe os nærmere de andre europæiske byer. Maglevtoget er også velegnet til hurtig godstransport.

Skal den danske økonomiske aktivitet og dens fleksibilitet opgraderes gennem denne nye teknologi, bliver det ikke gennem brugerbetaling, men gennem at statens investeringsbudget udvides til at finansiere bygningen af nettet, som staten tidligere betalte for opbygningen af den eksisterende danske infrastruktur. Dette vigtige aspekt af infrastrukturbygning har den amerikanske økonom Lyndon LaRouche beskrevet som nødvendigheden af et statsligt investeringsbudget i et skrift til Den amerikanske Kongres med titlen: »Hvad kongressen må lære: Investeringsbudgettets glemte kunst«.

Statslige investeringer i denne type af grundlæggende økonomisk infrastruktur vil vende mangfoldigt tilbage i løbet af de næste 50 år, pga. den øgede økonomiske aktivitet, mobilitet og produktivitet der skabes i økonomien. Ved en simpel brugerbetaling bliver billetprisen for høj, og de gavnlige samfundsøkonomiske effekter udebliver.

På kort sigt virker det som vanvid at bruge så mange statslige penge på projektet, men på lang sigt (30-50 år) er det vanvid ikke at gøre det. Og jo før vi bygger det, jo før får vi de positive effekter.

Samtidig er investeringer i

grundlæggende økonomisk infrastruktur det bedste modsvaret til den nuværende truende økonomiske afmatning og internationale økonomiske krise forårsaget af bristende bolig- og spekulationsbobler – både danske og internationale.

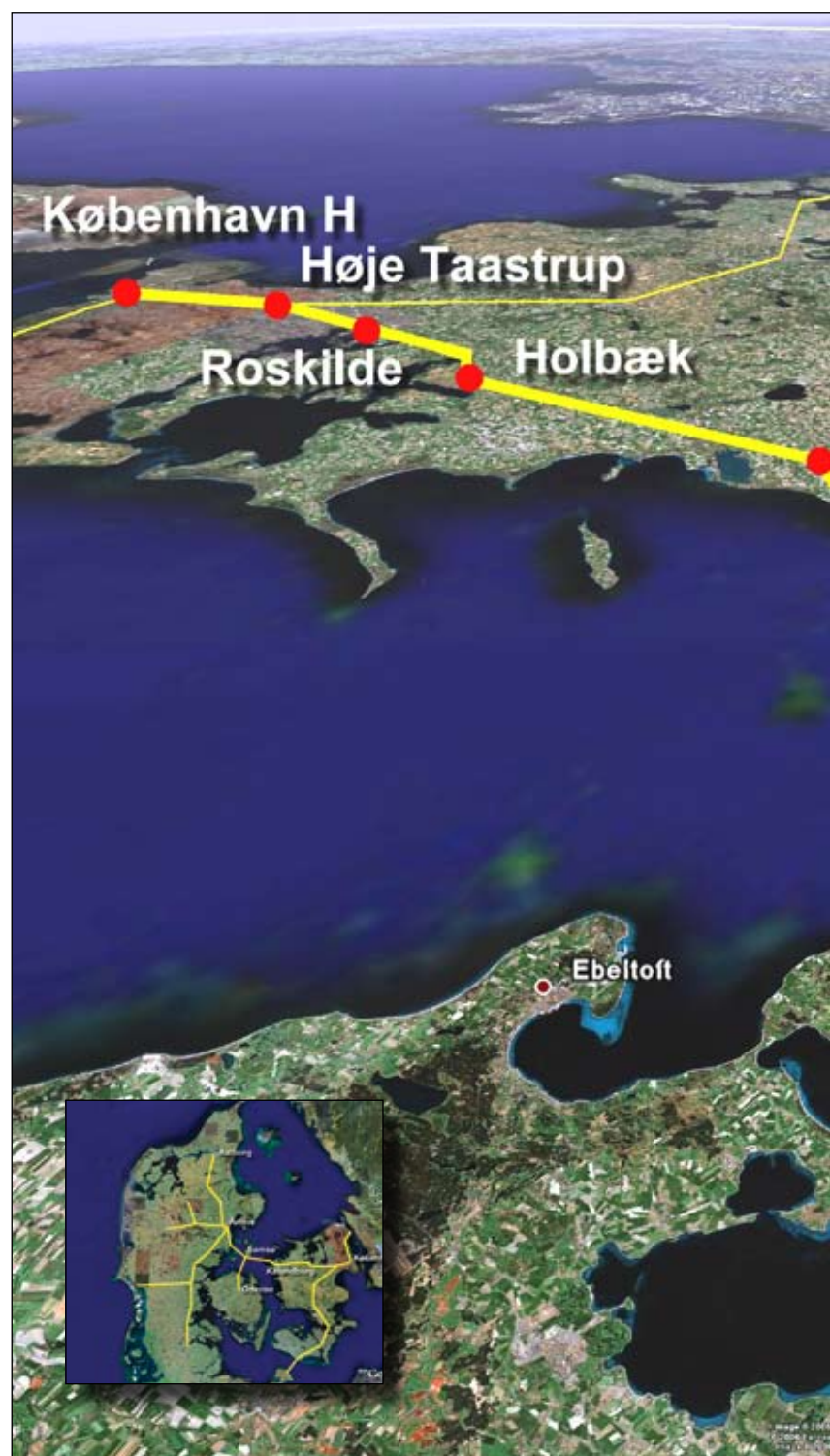
Selv om dette er en del af den fremtidige europæiske infrastruktur (og gør brug af en tysk designet teknologi), kan vi ligesom med Femern Bælt-forbindelsen ikke vente på et tysk initiativ. Den fremtidsoptimisme, der er resultatet af vore positive erfaringer med store infrastrukturprojekter her i Danmark, gør, at vi kan gå foran, og så senere få tyskerne med. Både når det gælder bygningen af Femern Bælt-forbindelsen og et magnetognet.

I Asien venter man ikke på Europa. Kina har allerede bygget en maglevlinje og Rusland, Kina og Indien har påbegyndt et tæt økonomisk, teknologisk og videnskabeligt samarbejde. De er allerede i gang med at designe nye typer kernekraftværker og lignende avancerede projekter. Rusland og Kina samarbejder nu om at sende rumsonder til Mars og diskuterer sågar en bemandet rejse til Månen.

Hvis Danmark og Europa skal spille en ledende rolle i fremtiden, må vi lave de teknologispring nu, der gennem videnskabeligt og teknologisk fremskridt skaber øget velstand i fremtiden.

Tak for ordet.

Efter talen af Tom Gillesberg var der en række spørgsmål fra udvalget, der iblandt: Kan tog både køre på normale togskinner og dem for magnetisvævetog? Foreslår Schiller Instituttet lignende net i andre lande og et internationalt maglevnet? Hvad siger du til dem som siger, at Danmark er for lille til et sådant net? Hvorfor begynde med København-Århus forbindelsen i stedet for en forbindelse til Berlin over Femern Bælt? Hvorfor foreslår Schiller Instituttet magnetisvævetog, er TGV-tog ikke hurtigere?

Tænk stort: byg maglev

Siden Schiller Instituttet i juli 2006, med uddelingen af 50.000 eksemplarer af sin kampagneavis nr.1, satte spørgsmålet om et dansk magnetisvævetognet (maglevnet) til debat, er der kommet gang i den danske infrastrukturdiskussion. Der er blevet nedsat en infrastrukturkommission, som efter sommeren skal barsle med et forslag til danske infrastrukturinvesteringer frem til år 2030. Løbende kommer nye rapporter ind, der samstemmende fortæller, at den nuværende danske infrastruktur snart vil blive totalt overbelastet. Der behøves massive investeringer. En nylig rapport fra vejdirektoratet nævnte tilmed muligheden for en ny fast forbindelse over Storebælt syd for Samsø, men foreslog dog ikke denne mulighed. I stedet fremlagde man en række mere overskuelige lappeløsninger på det danske motorvejsnet.

Men lappeløsninger er ikke længere godt nok. Vi skal tænke stort og have et 50-års perspektiv. I det lys er det indlysende, at vi skal have forbindelse over Samsø, men ikke blot til biltrafik. Der skal være en

maglevbane, der gør det muligt at rejse fra Århus til København på 25 minutter, som første del af et dansk og internationalt maglevnet. Forbindelsen København-Århus vil revolutionere den danske økonomiske og transportmæssige geometri, på samme måde som Storebæltsbroen gjorde det. I takt med at vores to største byer bliver sammenbundet og integreret, vil de blive en sammenhængende økonomisk region, som man har set det ske med Malmø og København efter åbningen af Øresundsbroen. Og det er blot første skridt i processen af en langt tættere integrering af hele den danske økonomi gennem et nationalt maglevnet.

»Økonomisk ansvarlighed«

Der vil være et stort pres på Infrastrukturkommissionen og Folketinget for ikke at blive alt for ambitiøse og tænke alt for stort. Der vil blive manet til »økonomisk ansvarlighed«. Den slags snak der har ført til, at vi i de sidste to årtier kun har afsat halvt så meget årligt til infrastrukturinvesteringer, som vi burde, og som vi nu må råde bod

Bliv medlem af Danmarks Magnetogsselskab!

Ring 35 43 00 33
info@magnetog.dk

Følg med på:
www.magnetog.dk og
www.schillerinstitut.dk

Maglev Europa køreplan

Via Helsingør-Helsingborg:

København -Stockholm:
1 time 15 min.

København-Oslo:
1 time 10 min.

Via Femern Bælt:

København-Hamburg:
40 min.

København-Berlin:
1time 5 min.

vn: 25 minutter!

- Af Tom Gillesberg

på. Investeringer i infrastruktur er ikke blot udgifter, der skal betales over det løbende budget. I USA har økonomien Lyndon LaRouche i sine skrifter om et nationalt investeringsbudget anvist, hvorledes selv et underskuds- og gældsplaget land som USA har råd til den type investeringer. Selv om investeringerne er penge ud af lommen her og nu, så fremkalder investeringerne en produktivitetsstigning i økonomien, der over hele infrastrukturens levetid øger værdiskabelsen i økonomien, og betaler den statslige investering tilbage med stort overskud. Bygningen af et dansk maglevnet behøver ikke at betales med en engangsudskrivning på den årlige finanslov (medmindre der er et overskud, man gerne vil investere i fremtiden). Den kan finansieres med et lån fra nationalbanken eller obligationslån, som staten efterfølgende betaler tilbage over 30-50 år.

Nationale trafikinvesteringer, som et dansk maglevnet, skal ikke finansieres ved en simpel brugerbetalingsmodel, som Storebæltsbroen og Øresundsbroen bliver det. Staten

bør, som det er kutyme med bygningen af vej- og jernbanenet, betale for infrastrukturen. Selv om det er en stor udskrivning, så kommer pengene hjem på lang sigt i form af en velfungerende nationaløkonomi. Med et maglevnet kan man flytte person- og godstrafik væk fra vejene og over på de mere effektive skinner. Og på grund af den reducerede rejsetid kan vi gøre ting, der er utænkelige uden dette teknologispring. Den største nuværende fare er, at vi tyr til lap-peløsninger og hænger fast i en gammel og utidssvarende teknologi i stedet for at lave det nødvendige teknologiske spring. Som vi gjorde det med skiftet fra hestevogn til tog og med introduktionen af bil og fly. Vi må vælge: Skal vi være sidst med det gamle eller først med det nye?

Lad os tage de snæversynede bogholderbriller af, skue 50 år ind i fremtiden og lade fremtidens behov styre vores hånd og tanke. Hvis H.C. Andersen var her i dag, ville han nok sige: »I dag påbegynder Danmark en ny spændende rejse. Den store H.C. gav os elektro-magnetismen, fordi han handlede med tanke på de

Den danske maglevdebat

- Uddrag fra Prometheus

Den 19. marts kunne man på forsiden af Jyllands-Posten læse et forslag fra trafikforsker Uffe Jacobsen om at skrotte planerne om en fast forbindelse over Femern Bælt og i stedet bygge en bro over Kattegat fra Kalundborg via Samsø til Jylland.

At skrinlægge planerne om en Femern Bælt-forbindelse er en særdeles dårlig idé, men Uffe Jacobsen har ret i, at den fremtidige økonomiske udvikling i Danmark fordrer en tættere integration af landets to vigtigste metropoler.

Den 20. marts bragte Jyllands-Postens internetavis et interview med Schiller Institutets formand Tom Gillesberg med en kort beskrivelse af forslaget om en direkte maglev-forbindelse mellem København og Århus, illustreret af »Maglev Danmark«-køreplanen for »Linie A og A+ København-Århus-Aalborg«. Det vakte betydelig opsigt.

Med lynets hast bredte Schiller Institutets forslag sig til dusinvis af andre internetsider, herunder Jubii's nyhedsside, den norske presses nyhedsside, fagbladet Ingeniørens hjemmeside Ing.dk, hjemmesiderne for TV2/Nord, DR Østjylland og Regionen Midtjylland, og en international byplanlægningsside kaldet Skyscraper City.

Jyllands-Posten fortsatte dækningen af Schiller Institutets forslag i JP Århus, hvor borgmester Nicolai Wammen udtalte stor interesse for forslaget og historien spredte sig til Aarhus Stiftstidende. Den 24. marts bragte Berlingske Tidende så et interview med Tom Gillesberg i avisens erhvervssektion.

Den 12. april havde en delegation fra Schiller Instituttet under ledelse af formand Tom Gillesberg

foretræde for Folketingets Trafikudvalg for at fremlægge instituttets forslag. Trafikudvalget tog imod forslaget med stor interesse, og der blev spurgt ind til flere detaljer i det

Køreplan			
Linie A			
København H - Århus - Aalborg			
Linie A+			
København H - Århus - Aalborg			
A			
(Alle hverdage mellem 06:00 - 01:00)			
København H: Afg.	06:15	06:45	
Heje Taastrup: Ank.: 06:21 06:51			
Afg.: 06:22 06:52			
Roskilde: Ank.: 06:27 06:57			
Afg.: 06:28 06:58			
Holbæk: Ank.: 06:35 07:05			
Afg.: 06:36 07:06			
Kalundborg: Ank.: 06:46 07:16			
Afg.: 06:47 07:17			
Samsø: Ank.: 06:57 07:27			
Afg.: 06:58 07:28			
Århus Syd: Ank.: 07:10 07:40			
Afg.: 07:13 07:43			
Brabrand: Ank.: 07:15 07:45			
Afg.: 07:16 07:46			
Mundelstrup: Ank.: 07:17 07:48			
Afg.: 07:19 07:49			
Hadsten: Ank.: 07:22 07:52			
Afg.: 07:23 07:53			
Randers: Ank.: 07:26 07:56			
Afg.: 07:27 07:57			
Hobro: Ank.: 07:34 08:04			
Afg.: 07:35 08:05			
Aalborg: Ank.: 07:46 08:16			
		06:00 06:30	
		06:06 06:36	
		06:07 06:37	
		06:25 06:55	
		06:28 06:58	
		06:43 07:13	

fremlagte projekt.

Allerede da Schiller Institutet henvendte sig til Trafikudvalget den 21. marts, udbad udvalget sig en kommentar fra trafikminister Flemming Hansen. Den kom så den 16. april, hvor trafikministeren indledningsvis konstaterede: »Det er sjældent at modtage et forslag i den skala, som Schiller Instituttet lægger frem i sin henvendelse af 21. marts om konstruktion af et landsdækken-

de magnetsvævetognet«. Han fortsatte: »Det vil nok være teknologisk muligt at konstruere et magnetsvævetog, som kunne tilbagelægge afstanden mellem København og Århus på omkring en halv time, men omkostningerne vil være meget høje. Forslagsstillerne nævner selv en investering på 150 mia. kr. plus en Kattegatforbindelse til 40 mia. kr. Alene afskrivning og forrentning heraf vil løbe op i over 10 mia. kr. om året, før der tænkes på udgifter til drift og vedligeholdelse«.

På den baggrund, og med henvisning til at man i Tyskland tilbage i 90'erne ikke fandt det rentabelt at etablere en maglevlinie mellem Hamburg og Berlin, mener trafikministeren ikke, at det er »aktuelt at beskæftige sig med en indførelse af teknologien her i landet«.

Desværre for Flemming Hansen og hans embedsmænd halter argumentationen gevaldigt. Maglevlinien mellem Hamburg og Berlin kuldsejlede af politiske og ikke af økonomiske årsager, og de 190 mia. kr. i Schiller Institutets egne beregninger, som ministeren henviser til, er prisen for et komplet landsdækkende maglevnet med 635 km. sporlinier og ikke en direkte forbindelse mellem København og Århus. En sådan vil »kun« koste ca. 65 mia. kr. (inkl. en 45 km Kattegatforbindelse til 40 mia. kr.).

Flemming Hansens negative svar udløste den anden bølge af presedækning af Schiller Institutets forslag. Ingeniørernes internetavis ing.dk skrev en artikel under overskriften »Nej, nej og atter nej,« og en Ritzauartikel blev bragt i mange aviser. Schiller Institutets præcisering af projektets omkostninger blev dækket i JP Århus.

Internationale Maglevudviklinger

I Tyskland ulmer den politiske interesse for etableringen af maglevforbindelser stadig lige under overfladen. Derfor fandt den danske debat om Schiller Institutets forslag også frem til internetsiderne hos det store tyske ugemagasin Stern den 14. april, hvor man i øvrigt beklagede, at det er så sjældent, at LaRouches politiske forslag slår igennem i medierne. Samtidig har den tyske maglevproducent Transrapid annonceret sin nyeste prototype, kaldet TR 09, og en maglevlinie mellem Münchens lufthavn og centrum er under politisk behandling.

I Holland er trafikministeriet i gang med de sidste økonomiske beregninger over et gigantprojekt kaldet »Randstad Rapid«, der med en 230 km cirkelformet maglevlinie skal forbinde byerne Utrecht, Rotterdam, Haag, Schiphol Lufthavn, Amsterdam, Almere og Amersfoort. I Storbritannien vil det britiske trafikministerium i løbet af maj måned indlede den første behandling af et forslag til en 800 km lang maglevforbindelse mellem Glasgow og London. Linien der også forbinder Edinburgh, Newcastle og Manchester skal have en sidelinie til Liverpool, Birmingham og London Heathrow Airport.

Den 14. april kunne man på den

iranske hjemmeside Mashad International Fair læse, at der er indledt forhandlinger mellem Irans regering og et tysk selskab om etableringen af en 900 km lang maglevlinie mellem Teheran og Mashad. I Kina har man besluttet at forlænge den eksisterende maglevlinie mellem Pudong International Airport og Shanghais centrum til byens anden store lufthavn Hongqiao. Og den 26. april meddelte det japanske togselskab Central Japan Railway, at det berømte hurtigtog »Shinkansen« mellem Tokyo og Osaka skal erstattes af en splinterny japansk-designet maglevlinie inden udgangen af 2025. Shinkansen vakte opsigt med sin tophastighed på 210 km/t, da det blev sat i drift i 1964, og kører i dag 300 km/t. I 2003 satte det japanske maglevtog verdensrekord, da det nåede på 581 km/t på sin nye testbane. Det er det, der skal være hurtigtog i Japan anno 2025.

Under Schiller Institutets foretræde for Folketingets Trafikudvalg blev der også udtrykt interesse for de dele af forslaget, som rakte ud over Danmarks grænser, altså forslaget om etableringen af et gigantisk infrastrukturnet fra Europa til Kina, kaldet Den eurasiske Landbro.

Kilde: Prometheus, maj 2007.

føderation af uafhængige nationalstater, som skulle samarbejde omkring en fælles intention om på lige fod at udvikle alle verdens nationer; en fælles intention om at gøre en ende på elendighed og fattigdom og bringe retfærdighed til alle.

Denne proces blev stoppet af Truman, ligeså snart krigen sluttede, og i stedet støttede han, fra den allerførste dag, en genkoloniseringspolitik. Ved direkte militær magt tvang man Indokina tilbage i rollen som koloni, og under banneret »uafhængighed« gav man Afrika forlorne former for frihed. Og hykleriske arrangementer skaber den dag i dag kaos i Indien og andre steder.

USA støttede briterne – især briterne – i områder, som havde kæmpet for deres frihed, og som havde været lige ved at opnå den. Vi forhindrede udvikling i de regioner af verden, som ønskede frihed og ret til udvikling, og som kunne have fået det, havde Roosevelt levet.

Så, lad os gå tilbage til det – til de ideer – der gjorde os til en stor nation, og, som på det tidspunkt hvor Roosevelt døde, kunne have indfriet de løfter, hans regering havde givet. Men Roosevelts modstandere tog magten, da han gik bort. Den eneste løsning i dag er at gå tilbage og genoptage det arbejde Franklin Delano Roosevelt påbegyndte; samle tråden op og fortsætte det, der aldrig skulle have været stoppet. Og man vil opdage, at intelligente nationer rundt omkring i verden straks vil genkende det. Nogle af dem er måske ikke så mægtige, men andre er. Kina har i dag en befolkning på 1,4 milliarder, Indiens er på over en milliard, og man finder et lignende befolkningsmønster over det meste af Asien, selv om det ikke helt er i samme størrelsesorden. Rusland er stadig en mægtig nation med et enormt potentiale. Og det er en eurasisk nation, dvs. den er historisk tæt forbundet med både Europa og Asien. Rusland er en bro mellem den europæiske civilisation og den asiatiske kultur.

Hvis disse nationer, USA medregnet, slår sig sammen omkring en beslutning om at redde denne verden fra helvedet, og hvis Rusland, Kina, Indien og USA enes om øjeblikkeligt at indgå specifikke aftaler, der stabiliserer situationen, og om at skabe et fornyet fundament, hvorpå verden kan udvikles, kan det fungere. Andre nationer, relativt svagere nationer, vil deltage i sådan en beslutning, hvis de bliver tilbudt muligheden. Og de vil deltage i det, overvejende igennem institutioner som det FN, Franklin Roosevelt havde forestillet sig FN skulle være, nemlig ikke et redskab for globalisering, men et organ til at samle uafhængige nationalstater i et samarbejde omkring deres fælles interesse for menneskeheden.

Så det kan sagtens lade sig gøre, og vi har nået et punkt, hvor der ikke er andre fornuftige valgmuligheder.

Et politisk jordskælv i Californien

I sidste uge i Californien demonstrerede vi, hvor tæt vi er på muligheden for at gøre alt dette. Det var ganske vist en relativt lille demonstration, men ikke desto mindre ganske sigende. Som et resultat af flere ting havde det demokratiske lederskab besluttet sig for ikke at afsætte Cheney gennem en rigsretssag. En hel del af disse ledere modtager betaling fra finans kredse, der kontrolleres af George Shultz. Mange af de ledende kandidater – demokratiske eller republikanske – får deres penge direkte eller indirekte fra George Shultz' venner. Disse venner inkluderer Felix Rohatyn, som er en af demokraternes vigtigste »pengetanke«, og så er han fascist! Han var med i den gruppe, der finansierede Pinochets magtovertagelse i Chile. Han er en vaskeægte fascist. Der er andre af samme karakter. George Soros er i en sammenlignelig position, selvom han ikke er helt den samme type. Men vi har at gøre med bankfolk, der hovedsageligt har George Shultz som deres direkte amerikanske referencepunkt.

Så de gamle drenge i Det demokratiske Parti, der ser tingene fra en ganske snæver synsvinkel, sagde: »Lad være med at afsætte Cheney! George Shultz vil ikke have, at

vi afsætter Cheney!« Fortsæt bare med den holdning og se, om I kan vinde det næste valg – ha, ha! Hvis I da overlever så længe!

Men de unge og de dårligst stillede i det land er ikke enige. De unge og de fattige borgere i USA er ikke enige med den politik, som har fået overtaget i ledelsen af Det demokratiske Parti. Beskeden blev givet: »Ingen rigsretssag imod Cheney!« »Nå?« sagde jeg, men der er rent faktisk en hel masse folk derude, som vil have Cheney afsat. Hans afsættelse er et af de mest populære projekter i hele verden lige nu. Alle vil af med Cheney, så hvad er problemet, makker? Fyren er kriminel, han begik en forbrydelse, og vi fangede ham med bukserne nede: han løj! Og han fik os ind i en krig ved at lyve! Sammen med Tony Blair i London, som løj! Og præsidenten ville have løjet, hvis han havde været intelligent nok til at vide, at det var en løgn. Hvad er problemet? Han er skyldig i enhver forræderisk handling i hele Skabelsesfortællingen! Hvad venter I på?

{Mumler}: »Nå men beskeden er givet, spild ikke tid på Cheney. Vi har besluttet os!

LaRouches Ungdomsbevægelse synger på det demokratiske partikonvent i Californien.

Gå ikke efter Cheney!«

Men mange i dette land var ikke enige. Afsættelsen af Cheney er mere populær end flødeis! (Der er nogle, der ikke kan lide is, fordi de mener, det er fedende – det er den eneste forskel.)

Men problemet var, at folk i det her land, især blandt de nederste 80% på indkomstskalaen, ikke længere tror på, at de repræsenterer en uafhængig magtfaktor. De har kun lov til at gå ud og stemme på godkendte kandidater eller vælge mellem godkendte valgmuligheder. De har ikke lov til at sige, »hej, vent lige et øjeblik, jeg har en anden idé!«. Det har de ikke lov til at sige, og hvis de gør det alligevel, bliver de kaldt for skøre kugler! Pressen dækker det ikke. Folket, størstedelen af befolkningen, og det der kaldes »folkets vilje«, hvor er den? Er det »den sidste vilje«, et livstestamente eller hvad?

Nej, befolkningen var ikke repræsenteret! Folk går ikke bare ud og råber og skriger: »vi vil have det ene, og vi vil have det andet« og den, der råber højest, vinder. Folk har ret til et repræsentativt system, igennem hvilket drøftelser af ideer og temaer kan ske. Et system, hvor deres stemme bliver hørt, hvor deres sind og sjæl bliver inddraget, hvor deres holdninger bliver taget til overvejelse. Dette system findes reelt ikke i USA i dag. Vi har folk, der styrer landet og siger til de andre: »Okay, I kan blive på jeres plads, gør som vi siger. Lyt til os, vi er de kloge hoveder. Vi behøver ikke at forklare jer noget nu, vi fortæller jer det senere. Vi fortæller jer i januar 2009, hvad det her valg handler om«.

Vi havde brug for en katalysator, og det var netop vores job. Folk kom til den demokratiske partiforsamling i Californien – som det skete i Vermont, i Louisiana, i andre dele af landet, sikkert ved 100 andre forsamlinger – og det de havde på hjerte var: »Afsæt Cheney«.

Hvorfor skulle demokraterne dog ikke ville det? Når nu flertallet af deres eget parti ønsker

at se det ske, og når de nu ved, at det er det rigtige at gøre?

Hvorfor er det så ikke sket endnu? Aftaler i korridorerne. Flyd med strømmen, undgå modstand.

Derfor, hvis flertallet ønsker afsættelse, hvordan finder man en måde, hvorpå flertallet kan udtrykke deres vilje? Og hvor den bliver respekteret?

Det vi gjorde, og især hvad ungdomsbevægelsen gjorde, var, at vi katalyserede en proces i Det demokratiske Parti, hvor flertallets ønske pludselig kunne blive hørt. Og folk var ligesom vand, der er dæmmet op – du åbner en lille bitte smule for dæmningen, og vandet fosser ud og oversvømmer hele landskabet. Så snart vi tog det skridt, der slog hul i den væg, der havde opdæmmet processen hos demokraterne, så kom det: »Aha! Okay!« og svup, så var ordet »afsættelse« tilbage på forhandlingsbordet; i Californien såvel som andre steder.

Det er sådan, folkets vilje kommer til udtryk på en passende måde. Og det er, hvad det vil sige at tage lederskab i samfundet.

Man ved, hvad der skal gøres og har forstået problemet: Nemlig, at de gamle gutter, især veteraner af 68'er-fænomenet, som i dag er mellem 50 og 65, kontrollerer langt de fleste magtpositioner i USA. Det er et socialt fænomen. Flertallet af befolkningen, som er yngre end 50, og især den store gruppe mellem 18 og 35, der dukker frem nu, har ingen effektiv repræsentation i USA.

Og I taler om demokrati? Min fine ven, vi mener det rent faktisk. Et rigtigt demokrati er ikke retten til at stemme ja eller nej, men derimod, at alle deltager i overvejelsesprocessen, efter hvilken de politiske beslutninger bliver taget og implementeret. Retten til at stemme er ikke »frihed«. Retten til at udvikle sig, til at vide og til at have evne og kompetence til at give bidrag til processen; det er frihed! Og måden at udøve frihed på, er at give frihed retten til at udtrykke sig selv.

Lige nu er afsættelsen af Cheney den prøve, som vil vise, om vi er en fri nation eller ej.

Vi må af med det, der sidder og blokerer for arbejdet i Washington. Det sidder og smuldrer helt øverst oppe, Bush-administrationen disintegrerer for øjnene af os – det er ikke til at se, om det er hovedet, der smuldrer først, eller om det er en anden kropsdel. Det falder i hvert fald fra hinanden. Hvis vi kommer af med det, står vi pludselig i en situation, hvor de forandringer, der er nødvendige, også er mulige. Hvis altså man iværksætter den rette mobilisering, og hvis man engagerer sig med og er respekteret af flertallet af befolkningen! Hvis man åbner for døren og tillader Amerikas borgere, især de nederste 80% på indkomstskalaen, at deltage i diskussionsprocessen. Vi demonstrerede i Califor-

nien, hvordan det kan gøres; man kan åbne for sluserne! Vandet vil strømme ind, og de nødvendige forandringer kan ske meget pludseligt. Og de mareridt, som stormer imod os i dag, kan blive vasket væk i processen.

Vi kan redde planeten

Tilbage til de praktiske spørgsmål. Hvad er løsningen på den umiddelbare trussel om et kollaps i 2007, der vil føre os ind i en mørk tidsalder? Måske sker det i løbet af din sommerferie... måske bliver ferien permanent i år, hm? Hvad kan der gøres for at løse dette problem? Det første vi må gøre er at stabilisere det internationale valutasystem. Hvordan gør man det? Man samler en gruppe store nationer, der tager initiativet til at sætte hele det internationale finanssystem under konkursbehandling og under fuld regeringskontrol; i princippet det samme som Franklin Roosevelt gjorde i 1930'erne. Pantsæt bankdirektørerne hos regeringerne og reguler systemet. Bring retfærdighed tilbage i systemet.

Samtidig må vi indse, hvad der skal gøres for at genopbygge en ødelagt verdensøkonomi. Hvordan bliver vi igen et produktivt samfund? Ved hjælp af videnskabeligt fremskridt, industri, landbrug, udvikling af infrastruktur, optræning af nye færdigheder, sikkerhed og tryghed; ved at forbedre den fysiske levestandard for hele verden. Hvordan gør vi det? Det er fuldt ud muligt, men der er visse ting, som både kan og må gøres lige med det samme.

Ting, som allerede nu er åbenbare, som f.eks. brugen af kernekraft. Kernekraft er på vej frem. Det er ikke til at bremse, med mindre vi går ind i en mørk tidsalder. Selv nogle af verdens højreorienterede typer, hvis de altså ikke er fuldstændigt imbecile, går generelt ind for kernekraft. Se på det stigende antal anlægskontrakter og udviklingsplaner for kernekraftværker rundt om i verden, det er enormt.

Tænk på tilgangen af rent drikkevand, som er truet i store dele af verden, og som ikke kan sikres uden brug af kernekraft [til massiv afsaltning af havvand -red.]. Hvis man ikke forstår vigtigheden af at gå fra fissionsteknologi videre til fusionskraft, vil der i fremtiden være utallige råstofproblemer, vi simpelthen ikke kan løse. Med kernefusion som en tilgængelig teknologi vil vi kunne løse mange kemiske problemer, som vi af økonomiske årsager ikke kan løse i dag.

Hvis vi derfor påtager os missionen med at udvikle infrastrukturen, med en løsning af den internationale drikkevandskrise som første punkt, og tager os af andre problemer af samme type, som vi traditionelt ved, hvordan man løser, og som vi allerede har teknologien til at løse, så kan vi redde planeten! Ikke ved et eller andet mirakel sendt fra oven, men ved vores egen vilje, ved at gennemføre den politik og tage de institutionelle forholdsregler, som vil tillade os at gøre det.

Som det var tilfældet i Californien i forrige uge, er det vort job at vide, at der er en bombe derude, som er parat til at eksplodere. Bomben er den offentlige mening blandt de nederste 80% på den amerikanske indkomstskala. Og det samme gælder for store dele af den øvrige verden. Hvis vi frigiver dette potentiale hos de fattigste 80%, dem Franklin Roosevelt kaldte »den glemte mand« – slip det løs! Lad dem deltage i processen – ikke bare stemme for eller imod – men deltage i diskussionen! Og lad dem forstå, at deres stemme er en vigtig del af diskussionen: Den hører med til overvejelsesprocessen. Det er det, der menes med »befolkningens samtykke«. Deltagelse i overvejelsesprocessen. At have tilgang til alle oplysninger, at have en diskussion frem og tilbage, så når beslutningen bliver taget, har de været med til at

Verdensnyheder opdateret flere gange dagligt

LYNDON LAROUCHE

POLITICAL ACTION COMMITTEE

www.larouchepac.com

tage den, hvad enten de var enige eller ej, så tog de del i processen. Og de blev hørt, deres interesser blev respekteret. Under sådanne forhold kan vi løse problemet.

Derudover: Kina har et enormt problem. Kina er faktisk i visse aspekter et velhavende land, men fra en anden synsvinkel bliver det hele tiden fattigere og fattigere. Der er kommunistiske milliardærer i Kina, for da det kommunistiske parti tilpassede sig kapitalismen, besluttede de, at nogle af deres partifigurer skulle være de store kapitalister. Så de fik kommunistmilliardærer. Men samtidig er der en umådelig stor underudvikling i Kina, af befolkningen i Kina. Og de ved, at de bliver nødt til at ændre sig og håndtere dette problem.

Så er der Indien. De fattige i Indien er fattigere end nogensinde før. Det kan godt være, at de rigeste 20% er bedre stillede, end de var før, men det gælder ikke for de fattigste 80%. Kongrespartiet i Indien er ved at falde fra hinanden, fordi det har mistet den forbindelse til befolkningen, som det havde under Indira Gandhi. Det bliver splittet op i mange små partier. Men Indien ved, at det her skal laves om, at de fattigste 80% skal have retfærdighed. Det vil sige frisk drikkevand, det betyder alle mulige ting i den retning. Og vi har brug for et globalt system, som kan stille disse ting til rådighed.

I de fleste asiatiske nationer er regeringerne klar over alt det her. De ønsker, at det sker! De vil se en løsning! Så derfor, når man samler nogle af disse nationer, som det sker i dag med Rusland – der er en væsentlig magtfaktor, fordi det er en eurasiske nation med vigtige teknologier – og Indien og Kina, behøver man bare at engagere USA som en partner til disse tre nationer m.fl., og der kan skabes den blok, som kan forandre hele verden. Og det kan gøres på en nat. Rusland har udtrykt deres velvilje – Ruslands præsident og ledende kredse omkring ham. Vi kan have den aftale på bordet i morgen! Hvis vi altså har den rigtige regering i Washington. Muligheden er der for os - nu. Og hvis den amerikanske befolkning vidste, at muligheden eksisterede, ville de ønske, at den blev udnyttet. Vores job er at sikre at de ved, at den eksisterer.

Befolkningen i Kina, regeringen i Kina, de har en anderledes politik og andre synspunkter, men ikke desto mindre forstår de den absolutte nødvendighed af dette samarbejde mellem USA, Rusland, Kina og Indien. Enhver intelligent patriot i disse nationer ved det og er enige. De er muligvis uenige på andre områder, men på netop det her, er der fuld konsensus. De er enige om, at med en sådan form for aftale kan vi dreje verden væk fra krig og vende tilbage til diplomati, fordi en

sådan kombination af verdens mægtigste lande kan påtvinge en kontrol over krigsførelse, og kan tvinge diskussionen tilbage til diplomati. Enhver nation, hvis den er helt sund i hovedet, fortrækker diplomati frem for krig.

Problemet er, at de britiske og amerikanske regeringer i deres nuværende sammensætninger ikke ønsker fred! De vil ikke have diplomati; de vil føre krig. Og det har vi været vidne til siden år 2000.

Er vi mentalt raske nok?

Således har vi nu en vidunderlig mulighed foran os, en mulighed skabt af nødvendighed. Og det er den eneste reelle mulighed, men spørgsmålet er, om vi har forstand nok til at

Kongressen giver Roosevelt en kost: Da Roosevelt blev valgt som USA's præsident i 1932 var der, ligesom i dag, behov for at fejle den hidtidige politik ud og iværksætte drastiske økonomiske reformer.

vælge den? Er der tilstrækkeligt med kredse i USA, som er fornuftige nok til at støtte dette valg? Kan vi bryde igennem barriererne i institutionerne i dag og åbne op for det ønske om og vilje til at deltage, som findes ude i befolkningen i USA, især blandt de fattigste 80%?

Gennem hele historien er revolutioner blevet ledet af generationen af unge voksne mellem 18 og 25 år, en funktion som en sådan generation bibeholder indtil de er omkring 35. Vi snakker ikke kun om blodige revolutioner, men alle former for revolution. Er det måske ikke den generation, vi sender i krig? Det er den generation, som udkæmper enhver krig, er det ikke? Det er den generation, som producerer de unge ledere, der kan efterfølge de gamle i rette tid. Det er den generation, som tager nye ideer til sig, og som bringer dem

videre til de kommende generationer. Det er den generation, der introducerer de reformer, som tillader samfundet at udvikle sig fra den ene generation til den næste.

I ved sikkert, at alle vigtige projekter i verden har det med at kræve langfristede investeringer, og langfristede investeringer har en levealder på mellem 25 og 50 år. Netop unge mennesker er oftest de, der har et fremtidsperspektiv på 50 år, eller i det mindste 25 år, og det er denne generation, der har gejsten og engagementet til at forandre en nations livsvilkår, og som er dedikerede nok til at fortsætte kampen, indtil det sker. Og den ældre generation fryder sig over de unges gejst, for dette er meningen med deres liv. Meningen med livet for den ældre person, som ikke er en »baby boomer« men i samme aldersgruppe, er at se den efterfølgende generation give mening til det, han eller hun har gjort og har været.

»Baby boomer-generationen«, den del der tilhørte funktionærklassen, har mistet den fornemmelse. De tror ikke på deres egne børn. De tror ikke på deres egne forfædre. De tror, at de alene er fuldkomne. De er den »gyldne generation« – som den i Athen, der ødelagde Det gamle Grækenland så grundigt, at det endnu ikke er kommet sig den dag i dag. Det blev gjort af den »gyldne generation«, som ledte Grækenland ind i den Peloponnesiske Krig.

Vores »Gyldne Generation« i dag har fungeret som instrumentet – ikke årsagen, men instrumentet – hvor med USA er blevet manipuleret ind i adskillige krige; Vietnam-krigen, krigene i Sydvestasien og de krige, som truer i dag. Så vi bliver nødt til at udskifte ideen om den »gyldne generation« med ideen om menneskets udødelighed, ideen om at det enkelte menneskes dødelighed forvandles til udødelighed, når det forbindes til forgangne og kommende generationer.

Og når vi, som nu, står midt i en krise, hvor finanssystemet og alt muligt andet truer

med at falde sammen om ørerne på os og bliver klar over, at vi kun har én chance for at undgå en ny mørk middelalder, kun ét skud i bøssen, ja, så er chancen der. Her og nu. Det der kan gøre udfaldet er, hvis USA's regering svarer på det, som Rusland og andre nationer – Kina og Indien – har tilbudt. Nemlig at indgå samarbejdsaftaler, langfristede aftaler, under hvilke vi kan håndtere dette globale problem. Hvor vi kan bringe andre nationer ind i samarbejdet og i bund og grund gøre det, der burde være åbenlyst, nemlig at vende tilbage til den tradition, vi engang repræsenterede, og som her i landet sidste gang blev personificeret af Franklin Roosevelt – vi skal gå tilbage til at samarbejde med andre nationer på det grundlag. Og så er alle disse problemer til at løse.

Derfor, som jeg har sagt det i dag, er vi nødt til at få et nyt Washington inden 2009. Første skridt er at komme af med Cheney, sæt ham på græs. Eller dump ham i en sump, hvis det er det, han foretrækker. Bring visse forandringer til regeringen, på forfatningsmæssig vis. Reager på nødsituationen med passende nødforanstaltninger. Og erkend at det altafgørende punkt er, at finanssystemet, inklusive det amerikanske finans- og valutasystem, er i gang med at gå op i sømmen, her og nu! Så derfor, lad os gøre det åbenlyse: lad regeringer enes om at fastfryse det, at sætte banksystemet, finanssystemet, under administration og reorganisere det. Lad det gennemgå en reorganiseringssproces, der vil redde både de nationale og internationale kreditmekanismer, som tillader os at stoppe det nuværende forfald ved at lancere storstilede infrastrukturprojekter, og som vil tillade os at dele glæden ved udviklingsprojekter med nationer, der har de samme interesser – en udvikling, som betyder sikkerhed for os alle i dag såvel som for fremtidige generationer.

Efterfølgende besvarede LaRouche en lang række spørgsmål om mange emner. Nogle af dem findes oversat på www.schillerinstitut.dk, bl.a. spørgsmål om hvordan vi håndterer kollapset af boligboblen og hvordan vi udvikler Afrika. Webcasten i sin helhed kan ses på www.larouchepac.com.

Bliv Medlem af Schiller Instituttet!

Få tilsendt Prometheus – vores månedlige nyhedsbrev

Et år= 500 kr., 6 mdr.= 275 kr., 3 mdr intro=100 kr.
Eller indsæt et bidrag på konto:1551-0005648408

Kom til et møde – Hjælp med at uddele denne avis

Kontakt os:

København: 35 43 00 33, Århus: 21 82 51 14
LYM Ungdomsbevægelse: 25 12 50 33

Sankt Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C
si@schillerinstitut.dk

Ugentlige politiske orienteringer på dansk i Radio Schiller
www.schillerinstitut.dk

fortsat fra side 3

høje overførselsindkomster, de facto-minimumsløn og høje skatter, at folk kommer i arbejde«. Og ifølge Fornais findes der en simpel løsning på dette problem: Indvandrere og samfundets svageste skal i bogstaveligste forstand kastes ud på dybt vand. Det hedder »Sink or Swim«-modellen (synk eller svøm), navngivet af dr. phil. Gunnar Viby Mogenssen, fhv. chef for forskningsenheden under Rockwool Fonden.

Som en global investeringsbank med kunder i 170 lande er Saxo Bank naturligvis begejstret for globaliseringen, skriver Fornais, og det er også derfor, banken finder Ny Alliances skatteforslag så interessant: »Skatten er et godt sted at starte, hvis det skal være attraktivt at arbejde her. De værdiskabende kræfter flytter bort eller bliver væk, hvis ikke Danmark kan levere gunstige vilkår for både erhvervsliv og individer«. Uha, »de stærke og heroiske« flygter altså fra kongeriget, hvis ikke skatten sænkes, samme trussel som Ayn Rand fremfører i sin historie om Atlas. Direktør Fornais kan sin bibel. Man kunne så

lige tilføje, at et andet af Ayn Rands centrale filosofiske værker bærer titlen: »The Virtue of Selfishness«, »Egoismens Dyd«.

Midterparti: Falsk varebetegnelse

Med de smilende og sympatiske unge ansigter, Naser Khader, Gitte Seeberg og Anders Samuelsen, som trækplaster, har Danmark altså fået et nyt midterparti, der langt om længe kan bryde de seneste års fastlåste blokpolitik og genskabe den gamle danske politiske dyd: Samarbejde hen over midten. Eller har vi? Man kunne i hvert fald fristes til at bede Forbrugerstyrelsen indlede en undersøgelse af, om indpakningen nu også svarer til indholdet.

Ny Alliance skal efter eget udsagn erstatte Dansk Folkeparti som VK-regeringens parlamentariske grundlag. Samtidig har Helle Thorning og Socialdemokratiet fået en kurv – helt uden blomster. Så meget for samarbejdet henover midten. Og vælgerne er blevet lovet »en mere human udlændingepolitik« til erstatning for Dansk Folkepartis skingre re-

torik. Det løfte har allerede lokket tusinde af danskere til, men næppe gjort stort indtryk på Khaders nye venner i USA. Det er heller ikke så vigtigt, for udlændingepolitikken er næppe Ny Alliances egentlige mission.

I finansverdens øjne består Dansk Folkepartis virkelige »forbrydelse« nemlig ikke i en alt for stram holdning overfor flygtninge og indvandrere, men derimod i partiets åbenlyse uvilje mod at deltage i et ultraliberalt politisk eksperiment med en afvikling af velfærdstaten som den højeste målsætning. Det ville Pia Kjaersgaard aldrig kunne holde til,

for i hendes selvforståelse er DF en moderne udgave af Socialdemokratiet.

Det er årsagen til, at hun skal tvinges til at vige pladsen for Ny Alliance. Så kan Anders Fogh Rasmussen komme tilbage på sporet, tilbage til sin mission: En afvikling af den moderne danske velfærdsstat. Sådan ser i hvert fald adskillige af Ny Alliances støtter i erhvervslivet partiets fremtidige rolle. Og derfor kan Forbrugerrådet godt forberede en sag om falsk varebetegnelse. Ny Alliance er ikke og bliver aldrig et »midterparti«, end-sige socialt.
- Epimetheus

Asiatiske nationer genoptager opbygningen af Den eurasiske Landbro

Af Mary Burdman
og Janus Kramer Møller

Efter at have været sat på vågeblus i omtrent et årti diskuteres Den eurasiske Landbro igen blandt nationerne på verdens største landmasse. Den sidste store fase i opbygningen af det eurasiske tognet fandt sted i 1990'erne efter Sovjetunionens sammenbrud. Da blev de manglende forbindelser Kina-Kasakhstan-Europa og Iran-Turkmenistan bygget, så Centralasien og Rusland for første gang i historien blev direkte forbundet med Øst- og Sydvestasien.

I maj 1996 sponserede Kinas regering Det Internationale Symposium for Økonomisk Udvikling af Regionerne langs den Euro-asiatiske Landbro, hvor den amerikanske økonom Lyndon LaRouches forslag spillede en afgørende rolle. Dette var en blandt mange diskussioner på højt plan om det store projekt. Den strategiske kamp stod mellem denne politik og den ondartede »globaliseringsdagsorden« fra City of London, Wall Street og de finansielle hovedsæder på Det europæiske Kontinent. Globaliseringen sejrede – i første omgang. Selvom der var fremgang på visse områder, f.eks. blev de sidste kilometer spor lagt for at forbinde den Trans-koreanske Jernbane, er der ikke sket så meget andet. De store »manglende led« i landbroen blev ikke bygget.

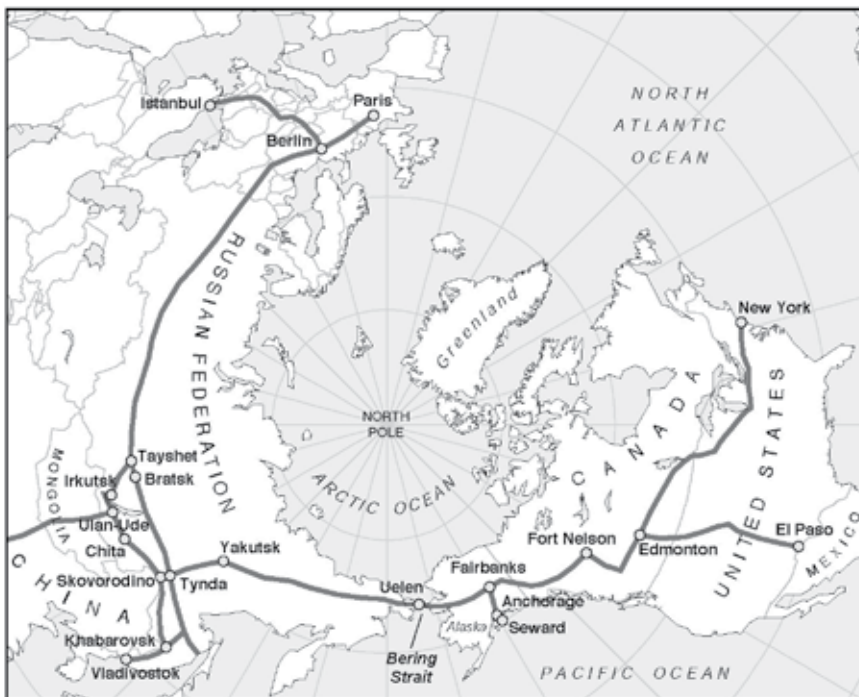
I dag er der et strategisk skifte i gang, i tråd med den politiske omvæltning de yngre generationer har startet i USA, med tilnavnet »New Politics«, og som følge af en erkendelse blandt de eurasiske giganter – Rusland, Kina og Indien – at de må handle nu for at undgå et totalt økonomisk kollaps. Siden slutningen af 2006 har bygning af jernbaner og supplerende transportforbindelser været på dagsordenen ved alle vig-

tige møder mellem de eurasiske regeringer og et vedholdende emne i landenes hovedstæder. Og frem for alt finansierer mange af nationerne disse projekter, i hvert fald delvist, enten selv eller i samarbejde med hinanden, uden at vente på støtte fra USA eller Europa. I dag bliver der planlagt jernbanestrækninger, der ledsages af rørledninger, veje og anden infrastruktur, der krydser Himalaya-bjergene, Beringstrædet og Det tibetanske Plateau – de mest ekstreme geografiske områder i verden.

Disse internationale projekter bliver drevet af udviklingen i Rusland og Kina. Den 9. februar 2007 bekendtgjorde Vladimir Jakunin, chefen for de statsejede Russiske Jernbaner, under et besøg i Rom, at Rusland har planer om at bygge højhastighedstogforbindelser mellem de største russiske byer samt en forbindelse til Finland inden 2012-14. De planlagte forbindelser er Moskva-Skt. Petersborg, Skt. Petersborg–Helsingfors, Moskva–Kasan, Moskva–Samara og Moskva–Adler, en havneby ved Sortehavet. Jakunin erklærede: »De første højhastighedstog vil køre mellem Moskva og Skt. Petersborg med en tophastighed på 300 km/t«. Han var i Rom for at underskrive et memorandum for teknologisk samarbejde med italienske firmaer.

Kina påbegyndte sit eget højhastighedstognet den 18. april med 280 nye kinesisk producerede højhastighedstog, der skal forbinde Kinas vigtigste byer med hastigheder på op til 250 km/t. I marts bekræftede Shanghais myndigheder så, at de vil udbygge den eksisterende magnetsvævetogforbindelse (maglev-forbindelse) mellem lufthavnen

og Shanghai (den eneste kommercielt drevne maglev-forbindelse i verden) til Jiaxing, en lille by i Zhejiang-provinsen, som den første etape i en planlagt 160 km forbindelse til Hangzhou. Kineserne udvikler nu deres egen maglev-teknologi.

Russerne vil bygge en tunnel under Beringstrædet som del af en 6.000 kilometer lang transportkorridor, der vil forbinde Det eurasiske Kontinent med Nordamerika.

Kinas Jernbaneministerium har bekendtgjort, at landet planlægger at bruge 1.500 milliarder renminbi (1.000 milliarder kr.) på jernbanesystemet fra 2006 til 2010 og vil lægge så mange skinner, at de ville kunne række trejeredel gange rundt om Jorden. Kina vil føje 17.000 km skinner til det nuværende system, som allerede er det tredjestørste i verden. Regeringen vil finansiere det i samarbejde med private, hvor regeringen stiller op med obligationer til en værdi af 14 milliarder renminbi (10 milliarder kr.).

Over Himalaya-bjergene

Kineserne færdiggjorde deres jernbane til »verdens tag«, den første jernbaneforbindelse til Tibet nogensinde, da den 1.956 km lange Qinghai-Tibet-forbindelse blev færdig i juli 2006.

vestpå: »Pakistan ændrer sig hastigt til et økonomi-, energi-, handels- og kommunikationscentrum, der forbinder de omkringliggende regioner i Sydasiens, Centralasien og Vestasien«, og »Pakistan er den korteste vej til havet for det vestlige Kina«.

Under Beringstrædet

Den 18. april holdt Viktor Razbegin, vicechef for industriforskning ved Ruslands Ministerium for Økonomisk Udvikling og Handel, en pressekonference i Moskva for at fremsætte et forslag, der går tilbage til Zar Nikolas II i 1905. Razbegin bekendtgjorde, at Russiske embedsmænd planlægger »at opfordre den russiske, amerikanske og canadiske regering til at underskrive en aftale om at undersøge og implementere projektet« med at bygge verdens længste tog-tunnel under Beringstrædet til Alaska. Dette vil være nøgleforbindelsen i en 6000 km lang transportkorridor, der løber fra Yakutsk i Sakha-republikken til Alaska.

Denne »TKM-verdensforbindelse« har været diskuteret før, men fik ikke nok opbakning til at komme i gang. Den samlede pris vil være omkring 60 mia. dollars. og statsorganisationer samt private investorer vil blive bedt om at deltage, sagde Razbegin. Tunnelen kan være færdig om 9-12 år og vil have betalt sig selv på 13-15 år. Rørledninger og kabler til olie, gas og elektricitet vil også blive bygget for at transportere energi østover til Nordamerika.

Officielle russiske repræsentanter har besøgt Canada og USA for at promovere projektet, der også har mange støtter på den amerikanske side.

Af pladsårssager måtte denne artikel beskæres kraftigt. Læs mere på www.schillerinstitut.dk.

LaRouche i Rusland

Ny firkløveralliance: USA, Rusland, Kina og Indien

Et samarbejde om infrastruktur og et nyt finanssystem

Den 24. april samledes flere hundrede regeringseksponenter og trafikforskere fra Rusland, Japan, Sydkorea og USA til en konference i Moskva under overskriften: »En Transkontinental Eurasisk-amerikansk Forbindelse over Beringstrædet«. Blandt talerne var USA's fhv. indenrigsminister og guvernør for Alaska, Walter Hickel, og den fhv. demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche, der desværre ikke selv kunne komme, men hvis tale »Verdens politiske kort under forandring: Mendelejev ville have været enig« blev præsenteret på russisk af Jonathan Tennenbaum, der i mange år har repræsenteret LaRouche i diskussioner om Den eurasiske Landbro.

Konferencen var den første af en række konferencer om russiske megaprojekter, som vil blive afholdt af

satelfoto af Beringstrædet og de to øer mellem kontinenterne

Ruslands Videnskabernes Akademi i samarbejde med de russiske trafik- og økonomiministerier. Forslaget om en tunnel under Beringstrædet er en del af et gigantisk russisk infrastrukturprojekt, der inkluderer over 6.000 km højhastighedstoglinier, motorveje, olierørledninger, gasledninger, elektricitetskabler, kommunikationslinier med optiske fibre

m.m. Et projekt LaRouche og hans kolleger har arbejdet for siden 1978.

Parallelt med konferencen annoncerede Rusland flere store projekter på energiområdet og er bl.a. påbegyndt oprettelsen af en serieproduktion af flydende kernekraftværker, der fra 2010 vil kunne transporteres ud i verden. Der er også et intenst samarbejde mellem Rusland, Kina og Indien om forskellige nye typer kernekraftværker.

LaRouche i Moskva

I midten af maj kom så LaRouche, der siden Sovjetunionens sammenbrud flere gange har været en skattet gæst i videnskabsmiljøerne i Rusland, endelig til Moskva med sin kone Helga Zepp-LaRouche. De to var æresgæster ved to dages fødselsdagsarrangementer den 15.-

16. maj for professor Stanislav Menshikov (der fyldte 80 år), bl.a. ved et specialseminar i Ruslands Videnskabelige Akademi. Menshikov var i mange år FN-ambassadør for Sovjetunionen, men har siden Sovjetunionens sammenbrud været en aktiv forfatter, økonom og deltager i diskussioner om russisk og international og økonomisk politik.

Ved arrangementerne var LaRouches idé om en Eurasisk Landbro og hvordan vi griber ind i den desperate politiske situation for at skabe et Roosevelt-inspireret samarbejde mellem USA, Rusland, Kina og Indien centrum for diskussionerne. Mange medlemmer af den russiske intelligentsia der var til ste-

de, benyttede muligheden for diskussioner med LaRouche, som flere af dem betragtede først som en frygtet fjende (under den kolde krig) og nu som en ven til Rusland.

Under LaRouches besøg var der flere interviews med russisk presse, hvor LaRouche diskuterede nødvendigheden af et russisk-amerikansk samarbejde og den farlige internationale finansielle situation. Han sagde bl.a., at finanssystemet vil være kollapsed, når han fejrer sin fødselsdag i september.

LaRouche havde også en række private politiske møder og det samlede besøg stod med sin dialog og vilje til samarbejde i skærende kontrast til EU-formand Angela Merkels besøg i Rusland dagene efter.

Al Gore og den globale miljøsvindel

I de seneste måneder har Schiller Instituttet i Danmark, sammen med dets internationale samarbejdspartnere, kørt en kampagne for at afdække, hvad der ligger bag promoveringen af Al Gore og teorien om globale opvarmning.

Selv om politikerne i de fleste europæiske lande tilsyneladende er bukket helt under for den massive propagandamaskine om global opvarmning, er der kritiske røster, som nægter at tie. Den 8. marts bragte den britiske tv-station *Channel 4* en dokumentarudsendelse med titlen »Den store Globale Opvarmningssvindel« hvor en lang række videnskabsfolk fra den amerikanske

rumforskningsorganisation NASA, Det internationale Arktiske Forskningscenter, Pasteur Instituttet i Frankrig, det amerikanske forskningsinstitut MIT, og en halv snes universiteter rundt om i verden skød hul i tesen om, at udledningen af menneskeskabt CO₂ er hovedkilden til klimaforandringer. Programmet viste også, at de foreslåede tiltag imod CO₂-udledning vil få katastrofale konsekvenser for de fattige i Afrika. Henrik Svensmark fra Danmarks Rumcenter spillede med sin forskning, om hvordan kosmiske stråler og solen er bestemmende for Jordens klima, en central rolle i den britiske dokumentarfilm.

Channel 4's dokumentarudsendelse har skabt store politiske bølger og fået omfattende mediaomtale i mange lande. Programmet er blevet vist på Svensk TV4, og i Tyskland bragte pressen flere artikler med kritik af teorien om global opvarmning. Herhjemme endte historien på forsiden af Berlingske Tidende den 16. marts og den 22. marts bragte *DR's* tv-avis et interview med Henrik Svensmark.

Den ubekvemte sandhed

På en pressekonference i London den 30. oktober 2006 præsenterede Storbritanniens finansminister Gordon Brown den britiske regerings nyudnævnte »særlige rådgiver i spørgsmål om klimaforandringer«. Det var den fhv. amerikanske vicepræsident Al Gore, som efterhånden har skabt sig et verdensomspæn-

dende ry som rejsende »miljøguru«, ikke mindst pga. hans »dokumentarfilm« om den såkaldte globale opvarmning, »Den ubekvemte Sandhed«. Al Gore har allerede haft sit miljøcirkus på besøg i Danmark tre gange i år.

Ægte guruer er almindeligvis kendetegnet ved en asketisk levevis, der skal tjene til forbillede for andre, men det gælder ikke Al Gore. Den

LYM-medlemmer påpeger de intime relationer mellem Al Gore og det britiske kongehus.

26. februar, dagen efter hans film havde vundet sin »Oscar«, afslørede den lokale presse i Tennessee, at den månedlige elektricitetsregning i Gores villa i Nashville svarede til en normal amerikansk families årsforbrug. Gore forsvarede sig med, at han købte aflad ved at opkøbe »CO₂-kvoter« svarende til overforbruget.

Gore blev født ind i en familie med penge, magt og indflydelse. Hans afdøde far, Albert Gore Sr., var mangeårigt medlem af Det amerikanske Senat og forretningspartner med den excentriske oliemilliardær Armand Hammer. Og som Albert Gore Sr. og Armand Hammer før ham har Al Gore Jr. sikret sig solide forbindelser til de allerhøjeste kredse i den britiske elite. Under et besøg på Harvard Universitet i Boston den 28. januar 2007, modtog den britiske tronfølger prins Charles en nystiftet miljøpris, som blev overrakt af Al Gore. I sin takketale henviste prins Charles til sit mangeårige nære venskab og samarbejde med Gore og påpegede, at denne helt tilbage i 1990 optrådte i prinsens egen miljøfilm »Jorden i Balance«.

Al Gore har også samarbejde

om miljøprojekter med andre i den anglo-hollandske elite, der iblandt de britisk-hollandske oliekonglomerater Shell og BP, ærkebiskopen af Canterbury, og megabanken HSBC.

Al Gores omrejsende miljøcirkus er tæt koordineret med det britiske kongehus og toppen af den anglo-hollandske elite. Og det er dybt bekymrende. Med prins Philip i spidsen har organisationer som Verdensnaturfonden, WWF, og den mindre kendte 1001 Club, »rigmændenes miljøklub«, i årtier kørt tilsyneladende tilforladelige kampagner for at redde truede dyrearter eller bekæmpe industriel forurening.

Men bag facaden gemmer der sig en langt mere menneskefjendsk holdning. Prinsgemalen indrømmer i sit forord til bogen »If I Were an Animal«, »Hvis Jeg var et Dyr«, fra 1986, at han føler sig fristet til at ønske, at han kunne genfødes som en dødelig virus, når han tænker på alle de stak-

kels udrydningstruede dyrearter. En udtalelse han i andre sammenhænge har uddybet til at betyde en dødelig virus, der effektivt kan nedbringe befolkningstilvæksten. Og i utallige interviews over de seneste 30 år har han inderligt beklaget alle de medicinske og sociale forbedringer, der har reddet millioner af mennesker fra døden. I prins Philips verden er der alt for mange mennesker på kloden – med den forkerte hudfarve.

Dette misantropiske menneskesyn er slet ikke fremmed for Al Gore. I bogen »Jorden i Balance: Økologi og den Menneskelige Ånd« fra 1992 mere end antyder han, at nye epidemier som kolera og aids skulle være naturens egen måde at begrænse befolkningstilvæksten i Afrika. Et kontinent der, ifølge Gore, er massivt overbefolket (på trods af en befolkningstæthed på bare syv mennesker pr. km² (Danmark har 126 mennesker pr. km²).

Oven i alt andet vil Gore også berige sig på spekulation med CO₂-kvoter. Med det formål slog han sig i november 2004 sammen med Wall Street-veteranen David Blood i firmaet Generation Investment Management, der med hovedkvarter i

Åbent brev til verdens regeringer og parlamenter

Vi, de undertegnede, kræver at verdens regeringer og parlamenter øjeblikkeligt stopper spredningen af hysteri over påståede klimaforandringer.

Siden hedgefondbestyreren Al Gores uvidenskabelige film og den 4. rapport fra IPCC kom frem, har der været en udtalt kampagne for at indoktrinere befolkninger og folkevalgte politikere; man er endog gået så langt som til at lancere »omskolingskampagner« i nogle landes skoler. I modstrid med den massive propaganda, er der ikke ført videnskabeligt bevis for hypotesen om menneskeskabte klimaforandringer, og mediernes billede af en »vvidenskabelig konsensus« er en farlig vildledning af befolkningen. Denne teori bliver spredt globalt af en lille gruppe tvivlsomme politiske institutioner som IPCC ved hjælp af massiv finansiel støtte. Et eksempel på modstanden fra etablerede videnskabsfolk er den underskriftindsamling Oregons Institut for Videnskab og Medicin i 1998 iværksatte imod Kyoto-protokollens skadelige effekter, der siden igangsættelsen er blevet underskrevet af 17.200 naturvidenskabsfolk.

Det 21. Århundredes afgørende udfordringer, som truende mangel på energi og vand i en verden med en voksende befolkning, vil nødvendiggøre en drastisk stigning i energiproduktionen, som kun kan sikres gennem videnskabeligt og teknologisk fremskridt.

Tiltag for at spare på energien og øge effektiviteten ser ikke blot bort fra denne kendsgerning men også fra det faktum, at den del der kan spares i private husholdninger, er minimal i sammenligning med forbruget i industri og erhvervstrafik.

I lyset af at energiforsyningen allerede er truet på grund af manglende investeringer i kernekraft, vil den foreslåede begrænsning af CO₂-udledningen gøre ubodelig skade på den verdensomspændende økonomiske udvikling.

Det mest tragiske og perfide aspekt af de politiske og økonomiske tiltag, som kræves gennemført i de industrialiserede nationer netop nu, er, at det sker under påskud af, at man handler for at sikre de fremtidige generationers og udviklingslandenes interesser. Det er netop de sidstnævnte, som bliver hårdest ramt af »klimabeskyttelsens« anti-industrielle politik. Som Organisationen for Afrikansk Enhed, 77-Gruppen i FN, og De Alliancefri Landes Bevægelse har advaret om, vil en tvungen international reduktion i CO₂-udslip i virkeligheden forhindre industriel, og dermed også social, udvikling, og derfor fremme folkemord på global skala.

Set på baggrund af en dyb social og økonomisk krise, er det ikke blot totalt uansvarligt at promovere en hypotese, der ikke er ført bevis for, som sandhed, men frem for alt også at sprede et farligt eksistentialistisk og anti-humanistisk menneskebillede. Som Martin Durkin, instruktøren af dokumentarfilmen *The Great Global Warming Swindle* (Den store Globale Opvarmningssvindel), som blev vist på den britiske tv-kanal *Channel 4*, bekræftede i et interview den 14. marts, og som historisk dokumentation viser, er denne såkaldte miljøbevægelses historiske rødder meget tæt knyttet til bevægelserne for fascisme og racehygiejne, der huserede i begyndelsen af det 20. århundrede.

Vi opfordrer derfor verdens regeringer og parlamenter til at sikre en åben debat om dette emne, omgående at forbyde alle »omskolings« programmer i skolerne ved hjælp af Al Gores propagandafilms, og under ingen omstændigheder at acceptere vedtagelsen af love baseret på en så tvivlsom og åbenlyst politiseret teori.

Helga Zepp-LaRouche, international formand for Schiller Instituttet

London, handler CO₂-kvoter etc.

Heldigvis er Gore ikke uimod-sagt. I Toronto, Montreal, Washington, Stockholm og København er Al Gores rejsende miljøcirkus blevet mødt med demonstrationer

og interventioner fra Schiller Institut og LaRouches Ungdomsbevægelse, LYM.

Læs mere på: www.schillerinstitut.dk/global_opvarmning.html.

Danske forskere: Det er solens skyld!

Dansk videnskabelig forskning har nu endegyldigt bevist, hvorledes det er øget solaktivitet, der har ført til dette århundredes højere temperaturer på den nordlige halvkugle, og ikke menneskeskabte CO₂-udslip, som Al Gore og co. påstår.

Følgende er fra en pressemeddelelse om artiklen: »Kosmoklimatologi: En ny teori opstår« af Henrik Svensmark, seniorforsker i solfysik på Danmarks Rumcenter, der blev bragt i februar-nummeret 2007 af videnskabstidsskriftet *Astronomy and Geophysics*.

»I mere end 20 år har satellitdata for mængden af lavtliggende skyer nøje fulgt variationen i kosmisk stråling. Hvordan de kosmiske stråler helt præcist medvirker til dannelsen af skyer, blev vist i det såkaldte SKY-eksperiment, som blev foretaget i kælderens under Danmarks Rumcenter. Elektroner, der bliver frigjort i luften af kosmisk stråling

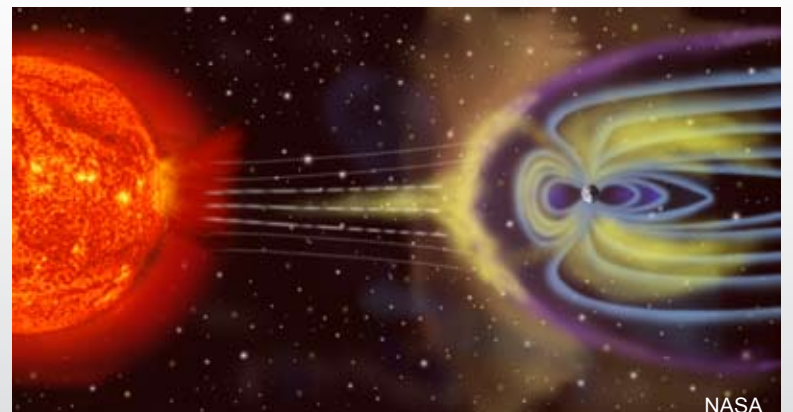
på gennemrejse, hjælper med at skabe byggestenene til de sky-kondenserende atomkerner, hvorpå vanddamp kondenserer og skaber skyer.

Intensiteten af den kosmiske stråling – og derfor også skydannelsen – varierer konstant, fordi Solens magnetiske felt varierer i sin evne til at afvise de kosmiske stråler (se billedet th.), der kommer fra galaksen,

inden de når Jorden. Usædvanlige atomer, som f.eks. radioaktivt kulstof-14 m.fl., der er skabt i atmosfæren pga. kosmisk stråling, giver en historik af, hvordan intensiteten af den kosmiske stråling har varieret gennem tiderne. Det forklarer de gentagne skift mellem kolde og varme perioder på jorden i de sidste 12.000 år.

Når solen har været svag og intensiteten af kosmiske stråler høj, har det medført kolde perioder som senest i Den lille Istid, der toppede for 300 år siden.

Over et længere tidsforløb varierer intensiteten af den kosmiske stråling langt kraftigere, fordi indstrålingen fra galaksen ændres. I lø-

NASA

bet af de sidste 500 millioner år har jorden været igennem fire drivhusepoker, fri for is og med høje havniveauer, og fire frosthusepoker, som den vi lever i nu, med iskap, gletsjere og relativt lave havniveauer.

Kræv at få lov til at se:

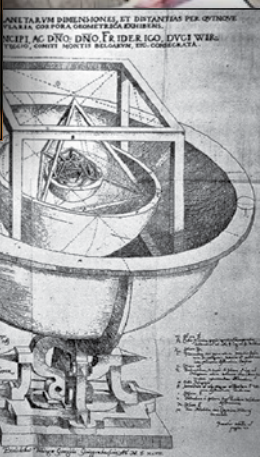
»The Great Global Warming Swindle« på dansk tv. Ring til:

DR: 70 20 13 13 TV2: 65 91 91 91

Bliv aktiv i LaRouches Ungdomsbevægelse LYM

Mobiliseringen og udvikling af de unge i alderen 18-30 år til at blive en lederskabsgruppe, der kan inspirere resten af befolkningen til at træffe de nødvendige beslutninger og handle, er menneskehedens fremtid. Intet andet vil fungere. Alt andet vil mislykkes, hvis den faktor mangler.

- Lyndon LaRouche

Sang spiller en central rolle i LYM's arbejde. Med daglige musikalske øvelser og intensivt arbejde med værker som Bach's "Jesu Meine Freude" får vi både indsigt i de grundlæggende musikalske principper og har et socialt samvær baseret på skønhed og ideer. Sangen tager vi med på gaden og bruger til politiske interventioner som modgift mod politisk snæversyn.

LYM har taget sig an en udfordring fra Lyndon LaRouche om at mestre astronomen Johannes Keplers videnskabelige metode, der er et fundament for den moderne videnskab. Ved at få indsigt i videnskab og ved at sprede begejstring for teknologi, kan vi sikre det videnskabelige og teknologiske fremskridt, der skal til for at opbygge verden. På www.wlym.com har LYM lavet computeranimationer, der er en hjælp til at arbejde sig igennem Keplers opdagelser.

LYM afholder weekendseminarer for unge i alderen 18-30 år for at give andre unge mulighed for at slås med de store spørgsmål og tage politisk ansvar. Næste danske weekendseminar finder sted den 29. juni -1. juli 2007. Tilmeld dig til på 25 12 50 33 eller 35 43 00 29.

LYM i USA har sørget for at kravet om en rigsretssag imod Cheney og Bush ikke får lov til at blive glemt. Cheney skal afsættes nu – inden han får startet en krig imod Iran. Vi har afsløret, hvordan Al Gores kampagne om global opvarmning og CO2-begrænsninger er et forsøg på at få skiftet demokraternes dagsorden i Washington. Videnskaben viser, at et øget CO2-udslip gennem en industrialisering og opbygning af den tredje verden ikke er et problem for jordens klima.

Kan du fordoble kubens rumfang?

